

CAIEȚUL ȚĂRII ÎNȚĂRII

ștefan bolea



HERG BENET
FOTOGRAFIE

Contine fraze similare versurilor albe.
A NU SE INTRODUC IN AUTOCORECT
deoarece AC va alinia randurile

ȘTEFAN BOLEA
Caietul psihopatului
Editura HERG BENET

2015

ȘTEFAN BOLEA (n. 1980, Baia Mare) este doctorand la Facultatea de Litere din Cluj și doctor în filosofie (2012). Este dublu licențiat în Filosofie și Studii Europene și absolvent al unui Master de Studii Americane, bursier Yggdrasil la Universitatea din Oslo, bursier DAAD la Universitatea Ludwig-Maximilian din München, bursier POSDRU la Universitatea Paris Diderot. În prezent, este redactor-șef al e-revistei culturale EgoPHobia.

Printre lucrările sale de filosofie amintim: *Ontologia negației*, Casa Cărții de Știință (2004), *Introducere în nihilismul nietzschean*, Aius (2012), *Existențialismul astăzi*, Herg Benet (2012), *Theoria*, Crux Publishing (2015). A publicat patru volume de versuri, *Război civil*, Vinea (2005), *Noaptea instinctelor*, Brumar (2009), *Gothic*, Herg Benet (2011), *AntiZeu*, Herg Benet (2014), dar și proză: *Caietul Roxanei*, Herg Benet (2013). A îngrijit ediții critice de poeți simbolști (D. Iacobescu, Iuliu Cezar Săvescu)

și pregătește o *Contraistorie a poeziei române*.

A publicat poeme, proză și recenzii în revistele „Apostrof”, „Cultura”, „Tribuna”, „Steaua”, „EgoPHobia”, „Poezia”, „Euphorion”, „Poesis”, „Respiro”, „Sisif”, „Tiuk”, „E-Leonardo”, „LiterNet”, „Contrafort”, „Suspans”, etc. și articole de specialitate în revistele „Philosophy Now”, „Filosofisk supplement”, „Philobiblon”, „Transdisciplinarity in Science and Religion”, „Caietele Echinox”, „Studia Philosophia”.

A obținut șaisprezece premii și distincții la concursuri naționale de poezie. A fost, de asemenea, de trei ori finalist al Festivalului de Poezie „Prometheus”. Textele sale au fost traduse în engleză, germană, franceză și portugheză.

Site personal: stefanbolea.ro.

Noul șobolan, omul

(13 aprilie -14 mai 1998) 13 aprilie 1998 (Cluj)

Lașilor, cheia ființei e ura de sine!

Șase luni de nefumător.

Trebuie să ispășesc pentru durere.
Moartea este o înflorire inversă. Plonjon în
afară, asemănător cu extazul. Nu pot scrie
mai nimic. Hârlețul e doar reflexiv. Ceilalți
sunt anulați în durerea pură. Nu mai este
decât tuuuuuuu- uuuuuuuu Un hău
Sentimentul esenței te trage în neant
Insuportabil Golgota bătătorită Nu există

altcineva, nu există infernul

Suntem asemenea hoților de cadavre
noaptea, care, ei înșiși cadavre, se strecoară
șobolănind

Azi am fost esență acum
mustesc în umbra ei Am
jurat război lumii

Nimic nu e destul de intens pentru mine E
ciudat (sau din nou banal) că o simplă
rinoscopie poate provoca atâta disperare
Superbia trupului (crispat & contorsionat)
acolo unde nu este decât memorie și chin

Azi am ieșit din mușuroi Înaintea
intensității maxime, înaintea irepetabilu- lui -
siluirea unui venin nenorocit. Care a orbit
trăgând pe nas didacticismul pute, de azi
scriu doar pentru mine Nimeni să nu vadă,
nimeni să înțeleagă Durerea citită invers e
paradis am ieșit

Trebuie să mă iar bag în mine
mă înfior când îmi amintesc,
era să am un atac de cord
Sensibilitatea absolută e cheia
N-am să mă înclin în fața
nimănui Nici măcar în fața
umbrei mele

De-acum lucrez la zid Mă simt ca o cizmă
nou-nouță Simt Jugul Scriu atât de fals, de
convențional Nu cred nimic din ceea ce scriu
Sunt bântuit, asta da, e adevărat

totul nu e decât un basm consternat, ceva

imprevizibil și difuz

Eram admis la ospățul
chinului Eram încomunicat
eram viermele preaplin Nu,
nu, nu

Momentul dinaintea morții e Absolutul In
afara raționamentului O *neștiință pură*

Mântuirea este secunda dinaintea sfârșitului

Moartea o anulează, o șterge, o dizolvă
pentru că n-am suporta-o, ar fi prea mult Sunt
inegal pentru că am atins apogeul și am
rezistat Moartea a dat înapoi

Coriolan

Moartea a dat înapoi

Sunt singur

Deasupra lumii

Deasupra mea

M-am întors din morți

Ca să vă șoptesc

Moartea la ureche

Esența sigilată în mine

Celorlalți nu le voi împrumuta

Paradisul

Voi pogorî ca norii

roșii toamna

Dar asta mai târziu

Îmbăiați în moartea ca o întrebare

Veți rămâne deschiși

Veți fi opera mea de artă

Murdară

Lumea se împarte între mine și mine Vă scuipe

în zbor menireade cadavru
Micimea voastră e terenul meu de joacă
Ca o umbră de 100 de metri mă ridic și vă
zdrobesc sub talpă,

Avortoni insignifianți **14** aprilie (Baia Mare)

o - that's my symbol.

De ieri/ viața și eu/ reprezentăm/ un cuplu finit.

Am sărbătorit îndrăgostirea împreună cu
primul certificat de nebun. Cisterna
existențială te înfundă în formalism și ridicolul
acaparează tot ce-i mai bun în tine.

Ieri am experimentat două forme de limbaj
- nocturn și gri, viabil și postum - intuind o
esență, care le-ar anihila pe ambele. O nouă
dimensiune, ce m-a readus deasupra norilor.
Confirmarea neantului drept o contradicție
gigan- tescă. Am fost pentru o singură zi în
cealaltă parte. Din fericire, nu-ți poți construi
viața în jurul paradisului.

Chef nebun de muncă și dispreț pentru tot
ce mă împiedică să mă ridic. Noaptea este
răspunsul umilințelor voastre, pentru că vă
ascunde lașitatea și citadela ratată. Nu trebuie
să dau înapoi.

să însemn bezna cu fierul înroșit

Ipocrizia este desprinsă din creația
primordială. Lumea se împarte în tâmpiți și în
ipocriți. Ca de obicei, trebuie să-mi scuz
excepționalitatea.

Berlioz - demon ratat. *Fantastica* - simfonie
de redută. Cu mâinile murdare, Berlioz

zâmbește cu dumicatul în gură.

Duminică e ziua Plictiselii. În contrapunct, eșecul își reintră în drepturi. Coșmarul bleg, apoi greața începuturilor.

conștientă

conștientă

conștientă

Trebuie aprofundată extrema fiecărui sentiment. Razele înscrise în nucleu până te adapă vârtejul. Deșert până te îmbeți. Plasticul afrodisiac.

Cel mai banal verb - *aß*.

Sunt fiecare clipă crucificată - sacrific totul pentru virtualitate.

Non-conformiștii sunt cei dintâi formalişti, pentru că au nevoie de presupuziția formei pentru a înainta. *Allegretto* din Simfonia a 7-a: sârmele-țepi rup în felii sufletul meu de călău.

Simfonia a 4-a, tot de Beethoven: Golgota pentru un asasin. Complimentele mă dezgustă: a) pentru că le intuiesc falsitatea; b) pentru că nu corespund intențiilor mele întunecate.

Călăul

E

neplăcu

t Să fii

călău

Trebuie

să iei

Multe

Decizii
Importan-
te
Întâi, trebuie să
ai grijă de tine E
greu Să rezisti
Tentației
De a te ciopârți în
somn E greu
Să eviți
să treci
Drept
model
Apoi,
învață
Să-ți
iubești
Aproape
le Exact
Ce ne
îndeam-
nă
Creștini
smul
Să-l hrănești să-l
iei cu tine-n pat
Să-l ajuți când are
nevoie
Imprietenește-te
Fă legături
Fără scârbă

E ultima
noapte A
condamnatu
lui În sfârșit
Să nu-ți fie
teamă In
societate
Mizeria
merită
Dublul ei
negru
Ascute-ți Cu
bun simț
Toporul

Exersează dansul Fă salturi mortale Bucură-te
modest La fiecare Decapitare Când se face gol in
sala circului Așteaptă câinește Pe lângă ușă
Ascute-ți lama Silitor de canat Stâlcește Tot ce poți
Fă curățenie De mafie (=miliție) Ascunde-te în
cadavru Oricine cu minte Poate face Un bun
călău**15** aprilie 1998

(la ora de engleză)

Indiferența programatică își păstrează
focarul hipersensibilității inchizitoriale în
tine, până când obiectul atenției este anulat
prin examinare conștientă și poți creșta în
jurul tău cercul tăcerii.

(ora de matematică)

Viroză - sinuzită. Cauza devine efect și
efectul seduce originea. Un imens lanț vicios.

Școala - oamenii aceștia încearcă să-mi

întineze gândurile. Nu vreau să mă schimb de dragul unor șobolani. Ieri eram cel mai puternic pământean. Azi, la fel. Mâine?

În muzică, în artă, la fel și în timp (timpul meu), îmi culeg din clipa în aparent-pângă intensitatea. Sunt atent înaintea climax-ului, de aceea sfârșitul va coincide cu punctul culminant.

Șarpele traversează pânza de păianjen. Consternarea e un efect: analizând-o, nu dovedim nimic.

Ceilalți sunt cu o treaptă mai jos, în iluzie; hăul meu ne desparte. Ei nu se pot cățăra până la mine - nu mă pot ajunge. Mă întreb care este secretul stupidității lor - ereditate defectuoasă, umile instincte sociale ... Negreala lor distinctă încearcă să-mi ia în posesie creierul, tâmpeala lor de marionetă se vrea agresivă. Nici măcar un adio aruncat lumii - pentru mine toți sunt invizibili. Prefăcătoră mea (adesea subconștientă) a devenit inutilă; e mai degrabă o cochetărie față de mine însumi. Nu se poate vorbi de superioritate din partea mea, pentru că sunt complet singur. Nu mai văd pe nimeni, care ar putea concura la condiția de absență - prezența formală a celorlalți nu mă deranjează pentru că ea nu mai există, nu se pretează unei denumiri. Ceilalți nu sunt morți, pentru că asta ar implica posibilitatea existenței lor: ei nu au trăit niciodată.

(ora de franceză)

Chipul îmi atenuază chinul. Ceilalți respectă doar forma, ceea ce contează le scapă.

Forma este datoria - prin ea se neagă iluminarea. O ușoară incapacitate pentru divers dictează un fel de iresponsabilitate dogmatică. Am depășit ambele aspecte ale convenției până la indiferența față de sens.

Ceilalți, din inerție, nu reflectează asupra schimbării. Ei sunt palizi (ca faciesul meu - asemănările se opresc aici), opaci, greoi - rămân în spate. Dacă nu presupun (din respect sau intuiție) ceea ce nu pot înțelege, devin plicitistori sau melodramatici prin bănuiala emoționantă (care este preludiul disperării nerealizate) că nu valorează nici două parale - bănuială mascată de o agresivitate circumspectă.

Forma te menține în afara ta, te face să te irosești prin absurdul terifiant.

Geniul nu se înțelege și nu se apreciază pe sine din cauza indiferenței sale. El nu mai reacționează la factorii perturbanți din jur, simțindu-se străin în compania oamenilor cu față de șobolan. Geniul își anticipează practic și grațios perspectiva. O prostie care îl sugerează în mlaștina impersonală îi dă un puternic sentiment de vinovăție.

Nimic din ceea ce am scris nu-mi aparține, se pierde într-o dimensiune extra-temporală. Îmi amintesc esența creatoare, nu perceptele

formale, care alcătuiesc abstracționismul alienării. Peste opt ani mi-aș trage palme pentru tot ce se petrece în acest jurnal. Nu este vorba de progres (schimbarea pozitivă este un mit neverificat, la fel de perimat ca victoria binelui asupra răului, de altfel), ci de o cădere în geniu. El îmi guvernează esența - el îmi strigă din interior că deocamdată nu există cunoaștere, că totul în jur este minciună, poză sau fals.

Bunica mea - unul din maestrul ironiei caustice. Ea presupune mereu ironia ca scop, nu ține seama de formă, stă la pândă să nu fie înșelată. Ea folosește ezitățile sau jumătățile tale de măsură pentru a te paraliza printr-un avertisment riguros, care trezește în tine o ipocrizie sacră, dublată de furia refuzării. Ea pune granițe și instituie legi. Este asemenea unui rege, suntem mereu într-un război burlesc - dar are respectul meu. Toți cei din jur spun că omoștenesc - este o doză de adevăr în asta.

„Scepticii se îndoiesc pentru a se îndoii și se arată întotdeauna nehotărâți” (Descartes). Nu cred să existe lume + m-aș mira să exist și eu.

Practica geniului: te sacrifici pentru o profunzime care te neagă, ți se refuză și ceilalți încearcă să-ți surghiunească intelectul la bazar sau în cloacă.

Forma impresionează, esența te lasă rece. Răceala aceea de necomunicat este moartea.

Dacă ceilalți se încred în forme, am să-i

îndop cu formă până se vor plictisi de ea și mă vor evita.

Orgoliul sau timiditatea provin din formă - poți să fii tembel sau bișnițar și să fii egal în orgoliu cu Hegel sau Breton.

Forma provoacă dezgust, suntem mulțumiți doar corectând-o *tăind în carne vie*.

Te enervează gâlgâitul doar pentru că n-ai epuizat analiza lui completă, pentru că n-ai experimentat până la capăt scârbirea de obiect.

Când spun „mă doare capul“, folosesc un limbaj (forma) care încearcă să redea o semnificație (esența), care frizează pentru mine aproximativ tragicul - celălalt poate să ignore limbajul, pierzând astfel și semnificația sa (ratează forma, ratează esența). Deci, *primo*, forma administrează esența - la fel de bine, ar fi putut-o secreta. Dacă celălalt, sceptic („de rea credință“), îți va răspunde „minți“, punând la îndoială esența, el va reacționa *formal*. *Secundo*, forma este investită cu o credibilitate considerabilă - față de esență (sau nucleu), întotdeauna fragilă, plină de umbre. Dacă în loc de a începe cu „mă doare capul“, i-aș fi tras celui-lalt un pumn sarcastic în față, i-aș fi câștigat atenția, pentru că forma care ia înfățișarea puterii influențează cu promptitudine. *Tertio*, forma pură este reprezentată de extravertirea animalică - ea

transmite cel mai riguros esența, pentru că o încadrează în limitele puterii. În consecință, dacă stăpânești formele, nu mai ai nimic de împărțit cu oamenii.

Când ești stăpânul formelor, devii automat și autocratul rațiunii. Dacă ai înțeles în practică forma, ai prelucrat inconștient și modalitatea ta de exprimare.

Better ain't perfect.

in aparență nu este recomandabil să devii un stăpân, pentru că acesta trebuie să recurgă la cele mai drastice compromisuri. Dar ele sunt nesemnificative, atunci când ai câștigat perspectiva axială. Sclavii orbitează în jurul soarelui.

Am descoperit o nouă formă a dezechilibrului: cea a subjugării formelor.

Absența banilor produce îngrijorare, grijă, durere. Precaritatea economică mi-ar submina liniștea, mi-ar tulbura indiferența. Pentru a fi un zeu, ai nevoie de furnici care să fie sacrificate pentru hrană. Ai nevoie de jertfa mediocrilor, care nu pot și nu trebuie să te înțeleagă, pentru că te-ar murdări cu ochii lor orbi. Trebuie procurat pe termen lung un intermediar social, care mi-ar facilita traiul material. Viața nu merită trăită dacă nu-ți poți permite luxul de a te umili. Până îți intri în mână, trebuie să te impui de la distanță.

După miezul nopții, formele rup balansul. Instinctele se trezesc, vulgaritatea gâfâită e campioană. Dorința de a ejacula în ochii cuiva,

de a te afirma direct, concret. Totul se schimbă după miezul nopții. Subanimalul sparge gheața, esența contradictorie iese la iveală, ultimul ego disjunct. Noaptea roșie vine să aclame criminalul, să se încline în fața reptilei. Nu poți, nu vrei să mai dai înapoi.

Când privești cu atenție trecutul, formele nu fac decât să-ți ascută, să-ți radicalizeze ura.

În condiții de autoconștiință, nimic nu-ți poate trezi interesul.

Celălalt este un mit.

Ca să poți visa, ai nevoie de încredere. Nu trebuie să uit că visul întinează totul.

Misterul, secretul, clocitul fac dovada tendinței imaginației de a rătăci în convențional, de a se prăbuși în anodin pentru a-și extrage mizeria în continuare.

Cei care mă contrazic îmi fac o favoare. Dar cum poate un șoarece săcontrazică un șarpe?

Mozart nu ar fi nimic fără opere (deci formal), nucleul lui Beethoven îi dictează centrul tematic. Esența se despăduchează de formă, o vomită pentru a se naște. Mozart - un hedonist, un spirit fin, un senzual; Beethoven - dictatorul, trișorul formal și monstrul care face să tâșnească din focar finalul.

În fața ispitei scânteietoare, dominatoare, apără-ți trecutul.

Prietenia cu M. Relativ nesatisfăcătoare. îmi amintește de un anumit trecut, de absurditate, de ridicol, dictatura prostului-

gust, a mediocrității dogmatice. M. a redevenit plictisitor, un X jenant, o gaură în tort. Falsa relație trebuie grabnic anulată.

Zorilor negri, să le smulg laurii consecvenței mele.

Vine o clipă când trebuie să alegi între resentimente și virtualitate, între figurație și regie, între marionetă și păianjen. Când se pune problema deciziei, răspunsul este deja o revelație convențională.

Cel mai sigur mod de a transcende
impasul este de a folosi otrava drept antidot.

Satanism gratuit ești
vocile din tine
mucegaiul martir sau timpul-tampon în
șarpele mort încolțește veninul când rage
galben capacul rămâne
printre fire și schele o strălucire ciungă o
încenușare clocită ca amurgul sângeri
ciumat

i6 aprilie

Trebuie să ocolim, să abandonăm primul
gând. Atfel, evidența ne încornorează.

Iubești doar ceea ce este mai josnic decât
tine, îți place să cazi și să te târăști. Te
hrănești cu slăbiciunea - îți adori instinctele și
prinzi gustul vieții pe targă. Iubirea - o formă
fadă de auto-compătimire.

Miros familiar în tot orașul. Greu de scos
din minte. Ceva măsuri de protecție împotriva
noului șobolan, omul. Genii la groapa comună,

măsură ușor pragmatică.

Motiv de roman: un om urăște treptele (să ți se dozeze mersul cu bucățița, să-ți iei porția regulat, să nu uiți de zăbală), nu e prea greu de înțeles de ce. Mă rog, un nonconformist athletic se hotărăște să topească (?) toate treptele într-o pantă, care l-ar izbăvi pe om de convenție, de obligația de a ține seama de regula urcatului. Un fel de coșmar absurd, pentru că nu reușește să convingă pe nimeni de utilitatea ieșirii din normă. Primăria refuză să-i acorde o dispensă măcar pentru locuința proprie (locuia împreună cu părinții - de la ei a moștenit scepticismul social), așa că insul refuză să mai iasă din cameră, să mai atingă sfintele trepte. Lumea îi propune să mai iasă (pe fereastră), cățărându-se înapoi pe o frânghie (stătea la etajul trei) - dar el refuză din orgoliu. Părinții vor să-i momească pe cei de la spitalul de nebuni, să-l racoleze pe fiu, dar acesta își procură cianură, amenințându-i că o va folosi, doar încolțit. Situația este insolubilă - părinții erau bogați; își puteau permite să angajeze pe cineva să aibă grijă de el pe viață, dar banii le veneau din rente și n-aveau destul să-i construiască un locușor potrivit. Sfârșit: tânărul moare înrăit și izolat, furios pe luciditatea sa încăpățânată.

Răul este natural - sugarul mușcă din sfârc, îl stoarce până se ofilește, ritualul fiind acceptat și încurajat.

Nietzsche - *Jenseits*, un scurt metraj despre indieni (cu Eric Schweitz), o oră din Gombrowicz. La 17, bibliotecă - neapărat Salinger, în al doilea rând Goethe și Byron. Despre Goethe trebuie să-mi găsesc ceva de bun simț - oviziune de ansamblu a operei, cu referiri la convorbirile cu Eckermann și la psihologia/ intențiile/ germana lui Goethe. Byron - aici mă interesează motivațiile pesimismului. Eventual, ca desert, ceva despre postumele lui Eminescu.

Mi-era teamă să îmi arunc scuipatul în wc-ul inundat, de teamă să nu-și piardă identitatea.

Aldous Huxley credea că munca este un mod de a te șterge pe mâini de viață, un stil parazitar în absența trăirii. Pentru mine, munca devine, tot mai mult, postura prin care mă anulez în afirmare.

Iubești doar ce te înjosește. **17 aprilie**

Antichrist

Sunt beția completă ruperea cea adevărată
Dumnezeu în patru labe rănește la tălpile mele
Febra morții dezolarea ei intactă în fața holerei
transpirate

Ceea ce naște geniul se diluează

Talentul devine candid și apoi imbecil

Bolta este Haosul

Naivii hrănesc pe alții mai naivi

Sămânța opintire chelnerii forțează ușile

N-a mai ramas nimic în vid

Nimic nimic nimic 19 aprilie

Nu mă pot abține de la scris. Este singura distracție în închisoare. Disprețuiesc orice tip de morală, dar scrisul îmi pare o necesitate onorabilă.

Posed ceva de neînțeles. Mă apropii de un zid-neant în încercarea de a înțelege.

Durerea câștigă, orice ar fi. Scriem pentru a celebra durerea, care ne-a învins.

Orice respiră este prost organizat.

Dacă masturbarea în locuri publice ar fi permisă prin lege, plăcerea ar întuneca invidia și inhibiția.

Bunătatea îți roade memoria, este, vorba lui Cioran, o stare jenantă. Dar când ești bun nu te simți bun. Prin bunătate, te pierzi în celălalt, te răzbuni împotriva naturii (inocența lui Mâșkin). Celălalt va aprecia ridicolul situației, se va speria și te va refuza. Și îți va face un bine.

20 aprilie

Kierkegaard, prima parte din *Boala de moarte*, Veyne și o lucrare oribilă de Leonard Gavriliu, care mi-a stricat ziua. Un autor vulgar, lipsit de originalitate, care manipulează un limbaj de bazar, fără discernământ, un obez spiritual, un cititor de mâna a treia, orgolios până la absurd. M-a mortificat spiritual, până am reușit să-l vomez. Imbecilitatea critică este personificarea gradului zero - idiotul este o extremă a

evoluției, dar în mizeria sa poate fi confundat de simțul comun cu geniul, extrema inversă - pentru că cei doi poli sunt egalizați de obscuritate. Gavriliu este dincoace de limbaj, pe când geniul dincolo, în împărăția florilor de gheață; geniul este supralimbaj, reformator, pe când un șobolan infestat nu se ridică nici măcar până la convenție.

Wittgenstein. Avea dreptate, când infera că moartea este indescriptibilă și inexperimentabilă. Jaspers aduce aceeași obiecție „șarlatanilor” lirici.

a) Nu există încă un slang mortuar, o gramatică adecvată a neantului, ci numai aproximații. Realizările artistice ale geniului existențialist afirmă disperarea vieții-la-limită, dar sunt scrise din punctul de vedere al existentului - litanii esențial îndreptate împotriva morții.

b) Cercetările mele în problematica morții vor fi scrise din unghiul opus. Mă voi stoarce de viață pentru a deveni primul filozof care privește din moarte, care descrie propria psihologie mortuară. Voi smulge cu cleștii înroșiți viața, voi lăsa moartea să pătrundă până la nivelul instinctelor. Limbajul meu va descrie neantul, va oglindi realitatea istorică și va propune ca salt revoluționar eliberarea autodistructivă.

Kierkegaard - un filozof esențial, de care nu poți fi niciodată sigur, ți se prelinge printre degete.21

aprilie

Pulp Fiction - un film lucid despre găinăriile destinului.

Suntem, în calitate de oameni, cârțițele de sub crâșma istoriei.

Atunci când universul m-a născut pentru real, și-a concentrat în mine toată seva.

Liniaștea nu poate fi găsită în afara ta. Iată principiul, iată prima cheie.

Alice în Iad.22 aprilie

Beethoven, Mesa în Do major, *Credo*. Singur cu strămoșii mei barbari, care îl sufocau pe Dumnezeu cu dragostea lor.

Voi înfățișa un Lafcadio care să sancționeze fiecare minciună. Să mă eliberez de orice inconștientă, să ard toate resentimentele, să ciopârțesc trecutul. Să renasc *real*, într-un adevăr neîntrerupt, care mi-ar influența până și coșmarurile. Vis ca o gaură neagră, rupt de umanitate. Muzica demonului care și-a trădat stăpânul, muzica mortului care și-a abandonat zeul.23 aprilie

Scriu și pictez direct din neant. Sunt o umbră și întunecimile nu se lasă cucerite de formă sau de sens. Din boală în boală, dintr-o absență în alta. (C. presupunea că aș fi blestemat; e puțin spus.) Acum o nevralgie intercostală care mă va ține la pat trei zile. Baschet din nou amânat. Zilele sunt insuportabile, nopțile - umilitoare. Somnul mă înjumătățește, cât îl urăsc! Am parcurs ieri

American Prayer - este o școală stilistică acolo: simbologie niet- zscheană dublată de o mitologie intuitivă. Un om fin, totuși un „evoluționist“. Abstinența este excesul, nu reproducerea în serie. Hedonismul este o perspectivă limitată și vulgară, ca toate formele de expresie care provin de la ceilalți. Dumnezeu este poluarea, iar eu sunt de partea călăului. înfruntarea clasică dintre ciclopi se dă în versiunea modernă, între călăul rău și călăul mai rău. Mi-ai săgetat coasta cu un bombardament de vibrații dulci... Îți mai amintești când dansam pe frânghie, când ne plimbam pe ascuțimea zidurilor?... în noaptea aceea a început anul soarelui, anul lui Apollo. Sunt singur, am aproape

24 de ore de conștientă, chelesc dulceag și asta implică o diminuare benefică.

Viața, cea mai rea viață pe care am trăit-o, cea mai teribilă pe care mi-e dat s-o cunosc. Tortură, chin, cămașă de forță, repetiție cu zimți, mizerie.

Viața mea este cea a unui cadavru. E joc dublu - viața e mortul zvâcnind. Femeile îmi evită privirea pentru că îmi simt ura arzândă, tăioasă, atotputernică.

iată următorul obstacol (de ipocrizie mă lecuiesc prin ascetul Lafcadio) iată motivul psihologic
este un Iad mecanic, care ne poartă în

scutece cu zăbală pe rotile a cataloga o
esență înseamnă a-i veni de hac într-un
hal mercantil dar Toți suntem Cloaca
Toți ne prostituăm Iad, iad, iad - nici un
control

Decimat de impasibil. Creierul un lac de
acumulare a furtunii

„oamenii vor râde de tine“ ce importă? oricum
sunt inexistent

Boala te face sensibil la fatalitate pentru că ea
te țintuiește pe tine în tine.

Uneori neantul este chiar vesel și sorin.

Nimic. Ni-mic. Doar căpăstrul bolii.

Boala îmi spune la ureche: „De mult trebuia să
renunți.“

Dizarmonie. înjurături. Vad. Sfârșit.
Șfichiuit. Curcubeu vâjâind. Încoronare. Iz-bit.
Subjugat. La galere cu voi, vidanjorilorl Ab-
surd. Cra-ti-mă. Mai-mult. l-d-i-o-ț-e-n-i-e.
Simt tâmpenia ritmând sadic. Li-vid. Sunt un
rid. Sunt ni-mic.

/ have to build walls to seal what's real in my
world. I hate humans. They'll never understand.
They're all dead. **26** aprilie

trust = love — fall = misery Ura celorlalți
este un întăritor.

Toți ceilalți se mint. Eu trebuie să văd și să
înțeleg.

Sunt ros. Ceva îmi lipsește. Un ascetism, o
rectitudine, un centru, un
viiiid.

Catafalc

stea luminilor voastre căscate torță ochilor
aburinzi de saliva **27** aprilie

Geniile au doar instincte. E un anume iad aici.
Jurnalul lui Kafka: forma ucide forța. Cei mai
mari oameni au fost *străini*. Nonconformismul
e o fatalitate, singurul mod de a-ți împlini
blestemul.

O zi rea. Soare, falsă tandrețe. A dezmierda.
Atrocitate.

La școală râdeau de mine. Vorbeam de
unul singur. Un fel de tic: „Nu se mai poate
așa.”

Puțin gelos, cred. Da, gelos. Dar pe cine?

28 aprilie

Lumini. Albastrul. Lanțul cu țepi.

Nu mai e loc și pentru tine
pe targă, Dumnezeuul

Secure. Supt, rotit, scaunul
de tortură.

Insertie. Gâlgâit. Hohot. Surd. Poetic.

- Înghite, înghite ceasul.

- Nu mai

am dinți,

limbi =

lame

forme =

vid

viață = lături

spermează = clismă = Caucaz = pelin

De fapt, mă dezgustă toată trășenia asta.

Prietenie, sex, colaborări, afaceri. Am nevoie să-mi urle singurătatea în urechi. Să fiu singurul om de pe Pământ, altfel nu pot înțelege nimic, nu pot trăi, nu pot scrie.

29 aprilie

Cele mai proaste zile din lună, din viață. / so *hate school*.

Beethoven, *Allegro moderato* din *Erzherzogtrio*, op. 97. Vioi - vervă în derâdere, facilitate voit evidentă. Intersensuri, schimbări de nivel. Reglaj delicat, metaforă esențială pentru hățiș. Scepticismul = contrapunct V titirez. Pierderea greutății. Zarathustra? întortochiere, potecă blamată, șarpe. Vid? O răceală intrinsecă, atitudinală. Electroșoc Izbire. Un câine vampir. *Aici*, în cameră, doar un hârâit.

Data de naștere a Antichristului e 5 februarie 1962. *Shit*, mi-a luat-o înainte.

Singura puritate este idioțenia. La început, când numele nu existau, eram magnifici, pentru că ne înțelegeam fără pretenții. Cuvintele au încărcat inutil realitatea.

Un gând nenumit ne umple cu atrocitatea sa. Îi ratăm sensul extirpându-l din esență. Claustrofobie Strivit de mediocritate Expulzat din destin Nu mai poți scăpa de oameni Viața și muzica lor, ca o râie Ce vis -**30 aprilie**

Azi e joia dinainte de 1 mai. îmi iau liber de la școală. Singurul meu hobby: să chiulesc.

(boala = viață) = boala te ține în viață

Pe mine personal inconstiența nu mă face

fericit, pentru că nu mi-e accesibilă decât sub o formă voalată, estompată, care presupune sem/conștienta. Aici încep zbaterile, pendulez între cele două straturi de negru. Aceste momente zimțate trimit la starea de convulsii, de imposibilitate luminată. O capcană plină de durere, care, paradoxal, se aseamănă stării creative, pentru că și atunci te zbați între neanturi, între virtualitatea absolută și otrava pericolului. Ars de viu ... *Dar* respiri.

Toți sunteți previzibili. Politețea te mânjește cu plictis.

Flegmă-n gâ-ât. Predestinare?

Nemâncat de o zi. Un fel de hohot în delir. Mi-a fost dor de asta. Accidental, sunt sclavul servitorilor mei. Măine voi săraci de tot, am să ajung doar sclavul meu.

Viața înseamnă dezgust. Tot ce mișcă îmi provoacă o oroare sălbatică.

Centrul spart Puroi în cascade Baraj revărsat
Lături în abis

Norii - ghimpii gândurilor mele. Mă scot din minți deopotrivă șoapta și vacarmul.

There's no turning back.

Evidența evident înșelătoare.

Dumnezeu este definitiv descalificat, este subalternul nostru, de care uneori ne e milă.

Mă tentează să ard *Caietul Roxanei*. Stilul e mizerabil, nepretențios și naiv. Totuși, nimicnicia îmi dă un sentiment de orgoliu.

Lucrat azi 20 de ore.

Nu mă mai suport. Sunt prea mult.

De ceilalți nu sunt interesat, contează prea puțin în sistemul meu. Instinctual oamenii îmi provoacă scârba, o greață coplesitoare - trebuie să mă feresc de aerul lor viciat, murdar, libidinos.

Oriunde merg, să sparg viața ca un buboi,
moartea absolută = moartea care neagă
absolutul focule, desfă-ți picioarele
îngemănate lasă-mă să-ți ling vaginul cu
cleștele Indistinție *adiaphoria* Limbă
Flegmă Intestin Fecale al patrulea antihrist
= ultima latură a rombului

fac eforturi mari să mă diminuez

Ar trebui să ne cerem scuze pentru
nedreptățile pe care le-am suportat cu lașitate
stoică. De exemplu să-i trimit Roxanei o
scrisoare cu scuze pentru suferința cu care m-
a îndestulat. într-un fel asta ne învață și
creștinismul și nici n-ar fi așa de rău, numai
că preoții ne sfătuiesc să mimăm.

Moartea celorlalți e o bucurie. Trebuie să învăț
să mă distrez și la a mea.

Proiect de greață universală

Vara

tentativă de tampon

câștigă perversiunea coaptă prostituția

fierbinte Pe stradă

te împiedici de îndrăgostiți gurmanzi

voluptoși încetiniți băloși ca niște fructe

scoabe arși de mizerie

îmbălegați în propria lor sudoare frizați de
sifilis altfel cuminți Morți vii
stau și ei la coadă
se gudură se ling peste față își dau importanță
e cumva duminică?
sărbătoare?

se dă mai nou drumul
la cei prelucrați în penitenciare
sau la casa de nebuni?
di caprio is my rimbaud
Totul este infinit de fals.

/ *am Cod* = sunt capăt de ființă

M-au trezit pigmeii tocmai când discutam
situația cu țarina Rusiei, urmașa lui Lenin.

La 12 ani dedublat, la 14 palid, la 16 nihilist.

cadavre cadavre cadavre = evadare evadare
evadare

Femeile dau dovadă de prea puțin bun simț,
în schimb te pistonează până obțin reacția
dorită. Pentru a ne dovedi vocația pentru
liniște ar trebui fără prea multe discuții să le
spânzurăm de limbă.

The One, Unul, este un cuvânt prea slab; el
a servit până azi perpetuării lividității și
platitudinii divinarde. Am nevoie de o proiecție
pe măsură, fugleră- toare, neagră.

Formele pe lângă esență sunt ca lanțurile
pe lângă bici. Formele paralizează, esența
trezește. Formele ucid, esența calcă pe
moarte. Esența ține de un tip special de
revelație care întunecă totul într-o

supralumină orbitoare.

Formele ar trebui să țină esența în frâu, s-o sigileze într-un apogeu catatonie, dar asta ar însemna ca formele să acționeze instinctiv esențial, să se comporte în sfârșit anticonvențional, anti-formal. Formele nu pot să depășească un anumit tipar, fiind condiționate, admise universal dintr-o slăbiciune pentru inerție. Forma este izvorul murdar, fântâna puroiată. Lumea nu mai există pentru că este falsă, absurdă, represivă, insignifiantă, fadă, re-ducționistă.

Cioran scrie dintr-o perspectivă absolut formală. Privirea lui nu cade în afara realității. De astăzi trebuie să huiduim din temelii iadul reptilic, extrae-sențial al aparenței.

Lumea nu va oferi codul Realului, cheia vieții - pe care azi o posed, iar leacul ei îngrozitor mă sleiește - dacă nu o amenințăm cu moartea. Clipa vieții atinge extrema totală în absolutismul intensității mortuare. Pentru a ne simțirii, trebuie să dăinuim o secundă extremă. Moartea este libertate absolută, moartea deschide lumea care *este*. Moartea este totodată capătul senzației și senzația pură. Moartea este centrul sau antiteza triadei. Celelalte raze sunt viața la limită (boala, disperarea, chinul) și crima (îi tragi vieții gluga peste cap ca un demiurg).

Trecerea dintr-o realitate triadică în alta este un salt mortal, tradițional o imposibilitate

pentru muritor. Ne sabotează morala? Să bem atunci pentru mortificarea ei eternă. Să coborâm în abisul ascuțit, să înveninăm limita. Să teoretizăm logic crima.

Să nu simpatizăm cu absurditatea solară a lui Hegel.

Camus a practicat prostituția de laborator, cea mai profitabilă pentru un psiholog. Cioran a intuit că scriitorul francez era predispus la mediocritate.

Subdimensiunea. Eu sunt prelinsul Anonimul Vidul singur.

Trebuie să-ți imobilizezi mâinile și să te imolezi. Să te omori până simți că te naști. Să fi numai furie.

Reacția la durere acută este mecanică. Te retragi speriat de intensitate, stimulii te ard. Odată recunoscută, durerea capătă un aspect plat ca o linie orizontală. Este mult mai interesantă - chiar esențială - înainte de a fi captată de creier.

Fragmentele de clipă când durerea te pătrunde ca o săgeată de întuneric, ca un strigoi orbitor de pe lumea cealaltă, străfulgerarea aceea te expediază la jumătatea drumului dintre chin și paradis.⁴ mai

Gratii

La olimpiada de la Călărași o să-l iau doar pe Hegel și caietul acesta.

Mă uit la fratele meu, Omul, ca la un deșeu periculos. Dacă îl las să se apropie, contemporanul meu mă împute, mă contaminează ca un

zombie.Dependență de libertate și
de sânge Cioran, o nulitate de geniu
Soarele

învăluit în transpirația mucegaiului
Definiția lui Mișu: gogoman chiftelic
Din toată opera lui Sebastian, semăn
cel mai mult cu Adriana Tiamat,
Scapegoat. Doors, Alabama Song.

Brecht & cabaret.

Hegel = principe tautolog

Identitatea aparențelor depășite

Hegel, ca Buddha, a crescut până a dispărut

I have to quote myself again: „God is dead -
so let's bring him back and kill him again.“

I am God's madness, his Darkest vampire.

Plictisit.

Mai plictisit.

Și tot așa.

Rânjetul concav al manechinului. Buza de
sus împânzită de viermi. Luceafărul a murit/
Gelul are miros de spermă/ Praștie/ Schumann/
A Patra în Re

Verdi - muzică de aprozar sau pentru excreție.

Orice cuvânt e o minciună, orice lingușire o
grimasă a vidului.

Dacă n-ar exista acest Jurnal, m-aș simți ca o
pasăre moartă.6 mai (Călărași)

Sunt — încă — îndrăgostit de Roxana. Ceea
ce este irelevant. Prima dragoste ratată mă va
însoți toată viața ca un cadavru ascuns sub pat.

Și este mai bine să-i accept cu seninătate compania refulată (care nu mai recade în subconștient, coboară în interior ca o inimă canceroasă, ca un vid hemoragie) decât să trăiesc mereu cu amenințarea șocului, a ghilotinei care mă înjumătățește mereu.

(a intrat un mitică cu pretenții de conversație în cameră, un pigmeu trădător, o clismă falsă, un pneu de vacanță, va fi interesant să scap pentru o clipă de Roxana și să inspir magma puroiată a futilității.)

Roxana există, nu pot s-o neg — e realitatea unui coșmar. Dar nu are importanță, acum știu: de fiecare dată când voi fi absorbit de atmosfera neagră a unei camere, de timpul vid, să conștientizez, clipă de clipă, dublul retras - nu voi fi singur. Cred în existența lui Brahms.

Raskolnikov: bumerangul criminalului este cadavrul.

Peste o zi iadul va părea o plăsmuire, un reziduu conceptual. Azi mă zbat în plămâni lui.

Concertul pentru Pian Nr. 1 de Brahms: norul meu negru.

Câteva minute înaintea concursului. Mi-au scris greșit numele: *Bolera Ștefan*. Holeră sau, mai degrabă, bolero?

(după concurs)

Am să ies al șaptesprezecelea (am scris 17 p.) sau mai degrabă, al treize- celea. Nu-mi pasă, nu am dat ce aveam mai bun în mine.

Comisia încurajează mediocritatea. Eu am scris mediocru pentru mine, totuși e prea mult pentru ei. Din punct de vedere filosofic, eseul e o reușită aproape certă. Stilistic, am fost nul. Prea multe compromisuri. Mi-am zmulș focul și l-am înhumat în mlaștină. Din relațiile sociale ieși întotdeauna împușinat.

Creștinii suferă de dogmatoză.

Aș vrea să fiu singur pe lume. Singurătatea, adevărata mea vocație.

Sunt refractar la străini. Publicul să-mi lingă cizmele.

(mi place să fiu confirmat, dar nu de proști. Și proști sunt cu toții.

Umilința ar fi idealul - iată un aforism chel.

Liniștea lunii de

cimitir Iarba

întuneric ghilotina

catafalc Reținerea

în scânteii sabotaj

Filtrul viața, cultul

nebunilor Mirare

totul e invers

proporțional Eu

când greșesc o fac

cu aplomb.

„Asta se întâmplă rar și nu s-a mai întâmplat.“
(Zaharia)

Zaharia - un instinctual, un tătar. Toți cei pe care i-am întâlnit îmi par falși pe lângă el.

Deși detest femeia, sunt iremediabil atras de

ea.Sunt bolnav, dar mă simt bine: boala mă roade plăcut.

Atâta vorbărie gratuită, atâtea cuvinte despovărate de sens.

Nu accepta complimentele cu recunoștință pentru că nu există nici o legătură între sentimentele tale și părerea celorlalți despre tine.

(după premiere, locul 7 cu 84.70)

Am redescoperit cu stupeoare că sub masca psihotică sunt timid. Am văzut azi o țipă superbă, căreia nu părea să-i fie scârbă de mine, dar mi-era jenă să vorbesc cu ea. (Nu știu cum să ating o femeie. Aș vrea s-o mușc, s-o mănânc.) Era o brunetă, tunsă scurt, față ovală, obraji albi, ochi verzi... Eu sunt mai urât ca o rață. Neras, cu păr în urechi, ochi murdăriți...

La mine subconștientul e pozitiv. Rațiunea, restul de 85% din analizatorul mental, e ură, furie, instinct.

(în tren, spre

Ploiești)

alcoolul

lacrimilor

neplânse

io mai (baia mare)

build a new religion under the name adiaphoria

Doar ura mă ține din când în când treaz

În muzică nu există alternative: totul începe și se termină cu Beethoven.

Toate gesturile mele se leagă indirect de lepădare, dezicere, rupere.

Ceva profesoară (mică, brunetă, se dădea la Alin și chiar la Alex, un bleg din lași) a propus în cazul meu un exorcism. Așa da!

Poezia mea este o limbă, iar eu cleștele ei înroșit.

Baschetul rămâne viciul nr. 1.

Doar furia mea mă unge. Cei din casă sunt niște temnicheri șireți. Eu vorbesc, eu ascult, eu fac. Ei aprobă și râd pe la spate.

Gândurile mele sunt prea intense, prea pure, pentru a fi expuse în public.

Conștiința până la scârbă - iată titlul potrivit pentru un studiu despre budism și nihilism.

Lumea e moartă. Formal trebuie să mor și eu. Să-mi trec sistemul prin trup. Altfel nu voi învăța niciodată să mă sinucid.

Singurătatea este întregul.

Sunt imprevizibil pentru mine însumi, pe ceilalți îi șochez.

Trebuie să mă controlez, să nu mai întârziu la ore. Asta-i dă profului un oarecare avantaj moral și nu vreau să fiu dependent de mărinimia sa. Scâr- bavnic e și proful, un jandarm grosier de penitenciar.

Trebuie să mă extenez mental înainte de somn ca să ucid total posibilitatea visului.

În dimineața aceasta voi muri. Cinci minute în fiecare zi. Stările mediocre - să mă

feresc de ele! - plăsmuiesc viața: ca o chiftea feliată, ca o osânză, ca o mirodenie băloasă. Trebuie să scot toată mizeria din mine.

Moarte Moarte Moarte Moarte Moarte - ca un fel de igienă -

Moarte Moarte Viața este vid„Și tu ești la fel de setos de viață ca Hemingway!“ mi-a spus odinioară mama. Ca să vezi!

Formal, visul este vecin cu moartea. Atfel nu-mi explic pofta matinală de soare și oroarea umbrelor.

Am nevoie de concret cum am nevoie de aur, de sunet, de numen.

Mirarea este apanajul spiritelor mediocre. Circarii și mârlandii sunt posesorii acestei lumi. Ei se miră din pricină că nu s-au mirat îndeajuns. Mirarea autentică trece neobservată.

Cioran: stilul lui exprimă cel mai bine neîncrederea. El singur s-a presimțit ratat.

Dușmanii se chinuie să-mi făurească un destin. Mediocritatea pozitivistă („eu nu-l văd pe Ștefan așa de negru“) încearcă să mă salveze. Totul ca într-o comedie macabră, pe care nu o cred în stare să mă afecteze. Irezistibil atras de grotescul ei. Intr-un fel mi-e milă (l-aș mântui cu plăcere prin crimă) de profesorașul acesta absurd, care face tot posibilul să mă dea afară din școală, să mă expulzeze din coteț. Fraze demne de o antologie: „Eu cred că suntem cel puțin egalii

săi în inteligență, dacă nu chiar superiorii lui, prin demnitatea cu care ne adaptăm normelor.” Ratarea destinului (abandon școlar) e o chestiune prea normală ca să mă privească. Astăzi trăirea e minciună. Păstrez excesul în mine, țin surplusul de lavă ferecat.

Hai să nu mai facem pe îngerul. H urăsc pe acest dobitoc, vreau să-l mușc de gât pe handicapat. Imi irosește timpul de lucru și am nevoie de tot mai mult. Am nevoie de liniște. Cu cât îmi pasă mai puțin de ceilalți, cu atât sunt mai căutat. Nu înțeleg de ce. Dacă aş avea mai mulți bani, nu ar trebui să mai am de-a face cu oamenii. M-am convins demult de scârboșagul lor insistent. Deci trebuie să-mi *finanțez* singurătatea.

(parc)

in materie de mine nu se pune problema progresiei. De la început știam totul: acum practic mai intens ceea ce bănuiam dintotdeauna. Nu este nici osatisfacție să repeți, e chiar plicticos. Acordul și obsesia au fost supranume iluzorii pentru tautologie. Numi dă nici o satisfacție să formalizez ceea ce înainte scriam direct din esență, din inimă.

Cei din jur - o parte din profesori, 80% din clasă - se străduiesc să mă vomeze din societate, să mă salveze din mediocritatea condiției de licean. Dacă voi fi dat afară, am șansa să zdrobesc sistemul. Singur aş fi perfect. Singurătatea merită plătită în sânge:

să-i scoți pe ceilalți din tine, să te lățești prin întunecimi perfide, prin magnificul haos.

Mediocritatea ambiguă, complexă a celorlalți. Până azi m-am tradus în limbajul lor, de-acum să mă inventez pe mine.

Pentru mine nu există alt sfârșit în afara sinuciderii. Nu știu cum și cât pot s-o amân.

Death is and it's gonna be my first love.
Beethoven și eu. Ăștia suntem toți. 12 mai

Dacă nu te sinucizi, îți ratezi destinul.

Dependența de moarte se manifestă prin așteptarea ei.

Sinuciderea, singura revoltă împotriva horcăitului.

A Noua de Bruckner, sobrietatea vidului.

Moartea, dragostea mea.

Viața = ceartă cu viața.

My role model, Shaq.

Directorul s-a mirat când i-am spus că am de gând să promovez. Dacă rămân repetent, trebuie să mă angajez.

Dirigintele și proful de fizică sunt prieteni. Despre cel din urmă se spune că ar fi violat o corigentă virtuală. au gîbet noir, manchot aimable dansent, dansent les paladins ciung streang sardonîc întuneric cavalerii crimei țiue în spasm Pantera, Drag the Waters. Trebuie să-mi incinerez rîia, să scot tot omul din mine. Prin suferință voi topi mediocritatea, slăbiciunile, pozitivismul, bolile, idioțenia. Să mă stîrlesc. În fiecare

dimineată să-mi tulbur înconștiența. Să-mi depoluez somnul. Merit să măucid. Somnul te ghiftuiește cu unsoare, te acoperă cu spurcăciune. Somnul este cupola morții, sânge din sângele amorțelii.

Trebuie să sufăr. Să caut suferința. Nu-mi iert că sunt aproape echivalent cu oamenii.

Prea multe în comun cu omenirea - de pildă instinctul de necontrolat al urii, al foamei, al crimei, nevoia de somn, autofalsificarea și corpul strict uman. Vreau un trup de zeu și ochi-satâr. Apollo, să mă dăltuiesc în tine. Să sufăr, să mă transform.

M. - o curvă stupidă. Îi datorez o ironie. Până atunci să-i torn glume, s-o adorm. Stau la prag cu toporul.

Neantul îmi ține pixul în mână. Neantul îmi controlează încheietura. Când moartea mă ține în palme sunt ca un fulg.

Lumea a fost creată pentru oameni singuri.

Dacă pier vreodată va fi doar din neglijența sau ușurința celor care mă iubesc. Doar că nimeni nu mă iubește. Nu merit să fiu iubit. Ce-s prostiile astea? Oricum iubirea miroase a moarte.

Sunt tăios ca un înger. Și chiar dacă am ucis sau voi ucide n-am făcut încă rău nimănui.

Privește-te ca pe un purice! Simte-te umilit că existi.

I am Sardanapalus. I am Manfred and Oscar of

Alva.Sine cioranian (26 mai - 6 iulie 1998)26 mai 1998

în drum spre casă, senzația penibilă că mi se înjumătățește creierul. Creierul se automutila, își reteza coada. Clipoceau vârfuri de carne. Toamna trecută, la tuberculoși, cineva își scuipa plămânul. Ferăstrău pentru punctie lombară. Ritmul trecerii, ritm de cuțite. Acasă. Nemișcare. Rezemat de ușa unui șifonier, privesc lumânările. Seară, convenționalisme, curățenie. Plimbarea estompată. Liniște. Ataraxie. Ritmul morții zvâcnește ca o amenințare. Cu moartea n-o termini niciodată. Plictiseală.

Am de lucru la franceză.

Curat cu aspiratorul?

Exhausted. Encrypted in darkness. Dreams of murder. Slaughter. Death. Wings of reality light up my sleep. I want to kill.

Mă sabotează cu toții. Viața mea, direct în coșmar. Colțul rânțezit de umbre. Vasul fără nume. Scârbit prin deriva scârnăviei. Un ocean de fecale. Aburi, clocot, nămol, vise. înfloriri în gunoi.

Respectți doar mâna care îți învinețește obrazul.

In casa asta trebuie să țin post pentru o zi ca să fiu servit o dată acceptabil.

N-am nici o importanță aici. Sunt ignorat sau evitat. Și de cele mai multe ori, *sabotat*.

Reject the cure/ Killed my sun.

Atât timp cât sunt bolnav, nu voi putea

practica intensiv un sport. îmi repugnă să mă îngraș, să rabd foamea fără motiv - nu trebuie să mai pun nimic, am cinci-șase kg în plus. 70 de kg este greutatea mea ideală. Vreau să mănânc bine și să practic baschetul 6-10 ore/săptămână (sau culturism, atletism, box). Deci, prioritatea numărul 1: rezolvarea sinuzitei. Nu mai am nevoie de iluminare (rinoscopie), trebuie să mă eliberez prin mine. Cure de sare, plimbări, regim. Dacă mă țin de program (1-2 x sare/ zi), până la 15 iunie pot să las boala în urmă. N-am nici o încredere în mine. *Forever failure.*

Eseu pentru W.: speranța este un ticăloșag. Expediat scrisoarea lui ZaHaria. Femeia de la poștă nu mi-a răspuns la „mulțumesc“.

Midnight. Feeling ugly. Să-mi cumpăr un elastic pentru păr. Nu mă simt prea bine. Bлага mi se părea interesant, teatrul său m-a intrigat. Unii țin morțiș să-l anuleze. *His poems were a punch in my face. Unconsciousness drives me mad.*

Un sforăit scârbos. D. doarme ca o caracatiță. Cât îl urăsc, l-aș deschide în somn jugulara, l-aș ciopârți pe negândite. Mai e mult până la crimă? încep să mă plictisesc. Ajung la fel de rău ca Cioran sau Nietzsche: mă țin după coada mea, chinui cercul.

Sunt o floare strivită, apoi oferită morții.

Convorbire absurdă cu un coleg puțin

cunoscut. Avea degete puternice. Ar fi maltratată pianul, i-am spus. Insensibilitate.

Matematică. Simetrii firave. România derizorie. Dirigintele mi-a atras atenția că îi datorez o bere. Complacere. O țară care nu te pregătește deloc pentru viață. Ideea nu există. Imaturitate. A lihni.

Mama lui S. - o bădărancă. Mi se face scârbă. Tot dă târcoale clasei, o șerpoaică în călduri.

La școală, cinci ore de lucru. W. - nervos. Prea implicat. Eu sunt șeful aici.

„Din flacăra purificatoare a suferinței tâșnește brusc, ca un fulger, negația vrerii de a trăi, adică mântuirea” (Schopenhauer). Unghiurile diferenței. Amfibolia. „Sur l'aridité de sa vie, Salammbô faisait comme une fleur dans la fente d'un sépulcre.” (Flaubert) Sunt un coșmar pentru mine, un vis negru. Pe deoparte trupul acesta senzual, fin, prin excelență instinctual, pe de altă diavolul masculin, sobru, rece, intolerant, taciturn. Inexprimabil. Sunt o gaură, un vid. Ceilalți nu mă vor înțelege, dincolo de zidurile mele nu mă vor găsi niciodată. Monstruos. Lumea crede că sunt extravertit, interesant, nihilist, rebel - lumea reține doar formele. Vorbele mele nu mi-apartțin, mi le fură ei, cei care mă ascultă. Sunt un mister pentru mine însumi. Exasperat că ceilalți sunt lihniți și căsăpiți de

truisme, de fals. Sunt dublura mea și neantul. Ceilalți mă mint doar.

Lucrurile care contează cu adevărat trebuie executate cu indiferență.

Toată tărășenia asta cu școala mă obosește. Frânturi de lumină elec- troșoc *desire* oameni cu sifilis pe buze grătar testicul. *Fire up the seal*. Ceilalți mă văd terminat. La sala profesorală se vorbește doar despre mine. Vis arămiu. *Shadow rip me off*. Disprețul meu e un șarpe o molimă un cancer. În prezența mea oamenii devin deodată falși, neliniștiți, nesiguri. Îi ignor și ei mă iau în serios. Lumea mă ocolește, eliberându-mi calea. Sunt singur. Nu mi-e destul, vreau să fiu singurătate. Am nevoie de vid cum am nevoie de bucuria morții. Am luat decizia de a mă ține departe de școală și mă simt dintr-o dată mai bine. *Fuck my problems, I am free*. Presupusa mea meningită - doar o inso- lație. Idolul meu - Mătho. Am dormit bine. Cam io ore. Sunt ca nou. Trebuie să mă țin departe de convenții. Și acum să atingem o problemă esențială: cafard-ul. Plictisul meu se naște din semiconștientizarea jumătății de măsură. Sursa plictiselii și a oboselii este dezacordul. Lucrurile mici te îndepărtează de la acțiunile importante (scris + citit), iar acestea te înstrăinează când nu le faci din instinct. Deci, fute necesitatea, urmează-ți instinctul, impune-ți ritmul. Nu fi practic, fii genial în practică.

Trebuie să potențezi la maximum pauza. Să faci exact ceea ce simți. Să-ți urmezi instinctul criminal. Nu trebuie să faci niciodată ceea ce trebuie. Ritmul e totul. *Push your boundaries but only when you feel like it.*

Ieri - o zi de excese. 4 ore de baschet, 10 ore de lucru (din 14 posibile), 4 sandviciuri la cină, **10** ore de somn. Extenuarea a ucis plictiseala. Extenuarea a ucis boala, dar plictiseala a rămas. Probleme cu sinuzita. Niște furuncule pe gât. Să mă spăl cu sare. Cei care fac munci grele trebuie să învețe să le execute și pe cele ușoare, altfel nu vor fi niciodată mulțumiți. Mai exact, altfel alienarea este o certitudine.

Despre falsitatea istoriei. Numai exagerările fac carieră. Ucide hiperbola, care te dezvăță de realitate. 29 mai

(*allegretto* de Beethoven, Simfonia în la major)

Trebuie să fac rost de *Aurora*. Mă obsedează acest titlu. *To be read at a mountain trip.*

Atunci când ți-e scârbă, știi.

Cei care-mi ruinează somnul, fie blestemați.

De azi - înainte de culcare sau în timpul zilei - serii de 20 de abdomene (pentru corectarea cocoșei din față).

Aluniță - fecală care mă face monstruos. Să-mi las barbă - dar alunița e o cloacă păroasă.

După-amiază, baschet cu M. De data

aceasta e sigur. Imprăștiere chin creștinism
mecanica iadului oameni, mașini, săgeți. *No
place to rest* platitudine fiecare tinde
Aneantizarea - sigiliu Dar nu mizeria
circulară hora vidului linghișpirul adipos Mă
plictisesc aceste seringi goale Siluite de Nor
senin atenian sterilizat de poluare.
Școala golită respir ușurat.30 mai

Dumnezeu nu este mort Cadavrul pute a
vietate.Vreau cu disperare să-mi interzic
orice defulare în sport până în 4 iunie. Lipsa
mea de consecvență, slăbiciunea mea. Vara
mă domină, vreme superbă, cum n-a mai fost.
Iubesc vara. Ascult Berlioz, *Songe d'un nuit
du Sabbat*. Manfred? Căldură. Azi, la Izvoare,
ice storm. Serile sunt raiul. Luna ține cu
mine. Sunt moartea, sunt sfârșitul. Mâine am
de lucru, trebuie să învăț la franceză. Seara,
de la 9 la n, recapitulare la fizică. Mâine am
lucrare la universală, astă-seară să-l repet
puțin pe Novalis. Joi prima zi de vacanță și
prima finală Pacers -Bulls.Semiconștiența
pauza găurilor (umplere), conștiența abis
(cufundare). Versul „din tainiță în tainiță/
schimb căldura cu căldură” simulează
puterea inconștienței - o trecere printre
goluri sau poate o revărsare. Conștiența e
căutare, mușcătură de vampir, hăcuire,
pedeapsă. Pentru ochiul interconștient,
semiconștiența și conștiența sunt
confundabile. Durerea este dumnezeu, îți
joacă feste.

Ura temperatura urii ura nu este absolutul ci firul ascuțit al reducăiei. Absolut o mlaștină grohăit de flori. Ura mă salvează de la vis e neantul meu lumina mea. Ieri eram fericit orb viu instinctul, simțul este totul idealul în instinct. Niciodată. Acum aş ucide, dar mă opresc considerații de gradul al doilea, de genul viitorul meu, finala NBA în închisoare, labilitatea, eczemele. *Cartea amăgirilor* proastă calitate dar geniu. Cum nu sunt eu toporul lumii Ura centrul meu de greutate Mă trezește lumina urii Dragostea este închisoare Ura prăpastie

Templul dragostei pentru bărbați și femei urâte. Restul se prăjesc în pasiune. Me & R. un cuplu? Homosexualitate, androginie, satanism.

Lumea se lasă infestată de insignifianță Telenovela unui WC public Dileme minore Lumea este feminină Judeci oamenii după trup sau după minciunile lor. Când m-am așezat pe bancă, era să mă prăbușesc pe spate. În clasă, responsabilă cu manualele mi-a împânzit banca cu mormane de cărți. La fizică, puțin scandal cu M. și A. Somnolență. O zi începută și continuată prost. La istoria SUA sunt paralel - trebuia să facem un referat despre Pop Art. *I was too bored to do it.* La istorie, directorul mă sabotează (crede că seamănă cu Pat- apievici) - nu am nici o notă în oral - nici pentru *Călărași experience*. Astăzi, în program - NBA Jam (după doi ani de

căutări), Flaubert, Rimbaud, două ore de matematică, un tur de o oră să încerc bicicleta. In continuare, iadul.

St. Antoine - finalul nu m-a satisfăcut (capitolul 15 din *Salammbô* a fost ratat, de asemenea) Figuranți teatrul absurd și Flaubert *the jaws of murder* absurdul aneantizat de absurd. Absurdul axis mundi. Absurdul viața horcăitul fulgerul ultima împărtășanie masele fac istoria Idealul să-și străpungă timpul să-l mestece să trăiască viitorul Virilitatea idealului

Calculatorul nu e suficient de puternic să încarce NBA Jam. Deodată nu mai am chef de nimic. Mizerie Absurd Oboseală neagră

Apropos, am văzut pe Ri. Se îndopa cu înghețată, nu cred că m-a văzut. Mi-e scârbă de ea - o greață emoționată, elaborată. Ah, cât îi urăsc pe toți. Pleiada de căcănari deschisă de H., B., C, tata, mama, bunica, mățul, A., L., G., V., M., Michael Jordan, Karl Malone, Easley, Stockton, Michelangelo, Condor, Bono. Plictiseală imensă. Hedonism Scursoare.

Aș vrea să te fut în orgoliul tău Să-mi bag puia în tot ce înseamnă R. Să te dărâm ca pe turnul din Pisa Sărutul morții e negru Cald ca un șarpe Drept ca o stâncă Sărutul meu e un bisturiu Soarele sângerează în eclipsă

„Aș vrea ca stropii sângelui meu să țâșnească până la stele, ca oasele mele să mi se rupă și nervii să mi se dezvelească.” (*St.*

Antoine) to Blecher, la- cobescu, Iov, *lepper messiah*

Autoflagelare, *self inflicted hell*, misery & pride
My life is Desert

1. stropii sângelui - stele - eternitatea durerii,
închisoare cosmică (inversul imaginii
eminesciene „patru scânduri”), agorafobie *rain
with toads Blood* <tears are dirt they infect the
wounds that bleed pus Puke tar We slither in
darkness And nobody will cleanse us

2. oasele rupte - ego pasiv: cere menghina -
vastitatea este castrată - o creștere și o
anulare consecutivă Dar o aneantizare în
sânge

3. nervii dezveliți - a) exhibiționismul
profeților melc (martirii își purtau asupra lor
dovezile); b) oxigenare a rănii, recunoaștere a
intensității - chinul forjat - *searching for a
double* Comuniune cu universul criminal *step-
brothers in pain Lunacy in a dream*

Nu sunt identic pentru două zile
consecutive. Mă chinui sub otrava dublurii.
Sunt obligat să-mi cauterizez rănilor. Alienarea
= neîmpăcare (sursa megalomaniacă a
absolutismului meu - nu știu să maschez
compromisul).

Confirmarea este absolutul sinucigaș al
îndoielii Verificarea delir psihotic Tot ce stă
dincoace de intuiție frizează ratarea

Dacă ai procedat în mod inconștient corect,
înseamnă că n-ai procedat corect (pentru că
ești privat de orice sentiment victorios de

satisfacție)

Arde jumătatea

de măsură

Drive yourself

mad

Să-mi ling cu ferăstrăul

clitorisul nervilor Vreau

să-mi tatuez pe frunte

oroare Un compliment

scos în evidență este

anulat

Trebuie să învăț de la simboलिști (dar n-au exagerat ei copios în ruperea, evaziunea lor sugestivă?), de la Mallarmé, Poe, Baudelaire, Verlaine inițierea și decadența - să sugerez firav să las nuanțele să vorbească umbrele

să nu mă repet, decât în mod supraconștient (Beethoven, Freud, Adler, Jung, Beckett obsesia depășește repetiția) Să exprim absolutul fineții Trebuie să iau lecții să fiu un univers de metamorfoze și dedublări Perfecțiunea și ceva în plus

Aproape două ore de matematică Senzație vagă de leșin Creierul ca un piept care tresaltă de viermi Imperfect incomplet alienat Pasăre ucisă Trebuie-o rog (cât detest cuvântul acesta) mâine pe R. să mă ajute la copiat La lucrare am nevoie de un 4, de 5 ca să fiu sigur Dacă iau 10, scot media 5 - dacă iau 8, îmi iese 4 Ar trebui să fac rost de un 8 ca să-mi sabotez preventiv sabotorii Sentimentul tâmpelii, al lipsei de utilitate

Jenă suprafirească față de omulețul scârbos,
puturos, țărănos, libidinos care este T Dragostea
mea absurdă pentru toți ratații Ar trebui să fiu mai
narcisist dpv mental3 iunie

„you p/ont demon seed you raise a flower of
afire"

Școala Iadul olfactiv

Ultima săptămână de școală Aproape c-am
scăpat din iad Am dormit patru ore după-
amiaza Mă simt obosit *My byke is ready I can
go wherever I want Hopelessly tired* Intrat în
parc ca un rege în Săsar mirosea a holeră N-
am să mai trec pe-acolo Sunt nervos Am
nevoie de o iapă în orașul ăsta nu sunt curve?
Am 15000 la mine Să mă mulțumesc cu un
Pepsi Max / *love the loneliness of tight streets*
Mâine termin *Par le champs* și iau o pauză de
Flaubert îmi fișez și Cioran, reiau *Măcelul* - în
mai puțin de 30 de minute sunt liber de
convenție Plictisul și mecanicismul școlii Nu
mă puteam concentra reciteam de trei ori un
pasaj și nu înțelegeam nimic școala te
transformă într-un zilier Am nevoie de ritmul
meu Trebuie să înapoiez toate cărțile la
bibliotecă R. spunea că are să se uite la meci
Ri are mutră de popândău, hârciog sau cârțiță
Nu mai știu cine sunt Cum să scap de plictis
Nu forma era de vină trebuie să închei ce am
început apoi cross-roads întotdeauna să
forțezi răscrucea! Écartèlement Nu pot să-mi
imaginez ceva mai josnic și mizerabil ca
bârfele femeilor. Tupeul pizdelorîmi

răscolește vanitățile. Am pus-o pe R. să-și ceară de 2-3 ori scuze, după ce mi-a spus „boule“. De fapt mie îmi plac insultele. Merit să fiu înjurat, sunt o cârpă. Mizerabil vicios, enigmatic ca un cur lipsit de păr. Am o vagă presimțire că voi pune mâna pe R. Dar tind să fiu nepăsător cu instinctele mele (aș vrea s-o fut, asta-i tot), indiferent la farmecele ei. Are sâni buni, i-aș da o muie. Plictisit de povestea cu normele morale. Fiecare femeie cât de cât ok se crede posesoarea oficială a raiului. De unde atâta autoiluzionare... 1. tradiție; 2. conformism instinctual; 3. rivalitate sexuală. Pe curva aia bună dintr-a 12-a o cheamă R2. Am schimbat azi niște priviri disprețuitoare, malițioase, orgolioase. Cred că și ea se simte un as în domeniul ei. A. are un corp frumos, echilibrat, puternic. *She'll make the best kids*. Îmi place și de ea, dar cred că e cea mai prefăcută din clasă. Și nu cred că aș vrea să văd cealaltă parte, de Erinie postcreștină plângăreață. Societatea europeană încurajează un ideal feminin injustificabil. Ar trebui toate bătute și ținute la carceră numai cu pâine și apă. Anodinelor lor, linearitatea, misticismul sunt plictisitoare la maximum. Nu-mi amintesc când am văzut ultima oară animale atât de proaste. Amoralismul femeii, incompletitudinea ei congenitală.

O completă nepăsare față de viață, față de legile și convențiile ei. M-am săturat de tot

ceea ce încurajează legătura dintre mine și această societate infectă.

Azi mi-a revenit cumva gândul la clasele 5-8, la coridoarele întunecate de la Lucaciu, prof. V., M., R3, I., A., ce timpuri grele, apăsătoare, ce subterană. Îmi închipui că am să fiu nefericit toată viața, dar niciodată atât de trist ca înaintea nașterii. Când îmi privesc acum *the little life before (death) consciousness* am un sentiment de pierdere, irosire, minciună. Nu înțelegeam nimic din artă, trăiam de pe o zi pe alta, dar plângeam în fiecare seară înainte de culcare - atunci când mă trezeam. Eram diferit și atunci, dar mă defulam în extra. N-am făcut niciodată un caz din asta. Trebuie să-mi exprim filozofia în formă, sădăltuiesc acordul. Mă apuc de culturism.

Ura mea pentru cei din clasă este întrecută doar de scârba adâncă ce mă împiedică să-i pocnesc. Nu pot să le sufăr atingerea, respirația lacomă, locvacitatea băloasă. Aș trece prin creierii lor cu făcălețul, i-aș pedepsi cu ferăstrăul. Am o scârbă de vis, ideală. Aș vrea să-mi cumpăr o peșteră. Trebuie s-o termin cu viața. O simt. Pe măsură ce învăț să ucid, seamănă tot mai mult cu victimele mele. Sper că peste doi ani voi privi perioada asta de lene, melancolie, plictiseală și lăcomie cu minimă indulgență. Viața îmi consumă talentul.

Ora de latină „*feels like a dead rat*” nu mă pot concentra Cu emisfera stângă în cancerul

fericirii Obsesia înmormântării *Welcoming a new white night*

Sordidul anulează spaima

Respiram somnul-cuțit precum puiul de freak
prinde țâța amară cu limba

Cum scap de cancer, o cură de Cioran
(luni), Eminescu, Goethe, romantici

R4 singurul bărbat cu care aş face sex la
moment

Intr-o lună am slăbit mai puțin de 6 kg,
dar nu-mi place abdomenul meu. E ca o
minge - sunt gravid cu neant? 1) trebuie să
mănânc mai rar; 2) să fac culturism la brațe,
abdomen, fese (eventual spate).

Din *Insomnia* nu mai înțeleg nimic. Ar
trebui citit cuvânt cu cuvânt la psihiatru într-
o ședință de hipnoză. Supercomplex și
absurd.

Mizeria numărului lașitatea lui Toți
suntem servitorii cantității Bani și masele
dictează Totul pentru mizerie Astăzi când
polițistul gras și infect m-a lovit Nu mi-era
teamă n-am simțit decât ură neliniștită și
mândrie paranoică furia disperării linșate
Refulate Câtă scârbă între patru pereți
Trebuie să vomez din nou

Numărul surclasează inteligența Trebuie
să mă strecor în afară Să mă preling dincoace
de societate

Burta asta mă trage în jos din toată inima
culturismAstăzi nu am chef de oameni Să-mi

vărs tristețea în cancerul fericirii Toate zilele încep rău Nu au nici un sens Trebuie să le scuipi în față și să-ți impui ritmul Cantitatea este absurdă

Exces de realitate. Ea trebuie crucificată cu furie, biruită prin conștiință. Dacă o treci cu vederea, te sugrumă. Trebuie să mă gândesc la toate aspectele tehnice ale programului de lucru. Să nu omit nimic. Nu am timp pentru greșeli.

482 days until university. Obsesia să-mi fie garsoniera din București. *There's no other way.* Căminul e sub demnitatea mea. Trebuie să pun mâna pe bani. 100 de milioane?

Cancerul fericirii - o operă suicidă, puternică. Cei care o vor citi trebuie aleși pe sprânceană, l. - R. Să-i spun să nu-l împrumute.

Am un creier muzical. Asociații analogii consecințe - o sonată. Marea dizarmonie.

Noica, Despărțirea de Coethe. Direct din cazanul existențialismului. Nietzsche would have laughed. Cioran did it.

Mâine nu mă duc la școală Un gând care mă poate face să mă simt mai

bine Am febră și mi-e greață Marți, multe obligații Goethe *Cancerul*, în ultimul stadiu Scârbă NBA Jazz - Bulls 2-1 Ar trebui să fiu încântat că școala se termină *Almighty exhaustion that fills my eyes with madness* 9 iunie

M. mi-a dat un pix excelent Superfolosit ca ea

Purpose for these two vacation weeks a) Something with R. îmi place doar când e imprevizibilă; b) *Jacob Wrestled the Angel* Lecturi de genetică Apocalips religie Cain (Cioran - *Demiurgul cel rău*).

Vreau să slăbesc Să fac culturism Să mănânc mult Să fiu extrem Să am o față de zeu Să-i strivesc pe oameni cu *night eye arrows* Să am fața unui demon Să creez panică, haos, anarhie. Lumea să mă evite, să mă admire timid de la distanță.

All roads to - Je suis Le Choléra Thunder shadows touch my knife

Genetică

Vineri - **100000** (premiere Eminescu), **100000** (decontare acasă). *Saving money for exodus. All roads to - Revolution.* Memoria mea detestabilă de retardât, de ratat. Pot să tolerez totul în afară de complacere. Idealul meu trebuie să fie *my dream come true*. Doar stările proaste (penibile sau triviale) ne privesc pentru că ele ne lipsesc de memorie.

Generos, dar fără să cred în generozitate. O facem doar ca să ne simțim bine. Dăruire din egoism.

Dragoste, stările acelea ridicole, dar care nu aveau asemănare. Erau simple, dar adevărate.

Titanic not a bad movie

Logodna perfecțiunea perisabilului viața-la-limită singura care contează Cartea ca o rană deschisă

Plictiseală Kierkegaard Goethe Noica Fragilio
iunie

Riders on the Storm my anthem / move
in mysterious ways I am Abbadon the
Final Cure of Mankind I am the Moon I
am the End

Enjoy your final breath, world
tot ce nu se poate executa într-o singură
zi de lucru își pierde valoarea dacă
începi o carte, și termin-o, soarbe-i
esența
dacă scrii un poem finisează-l minte;
elaborarea secundă îl va falsifica

11 iunie

întâi a fost acțiunea (Goethe)
cuvântul e doar lașitatea confirmării
Detest acest oraș, miroase a moarte și boală
Paznicii de morminte își tot asmut câinii
O conspirație întunecată, coaptă pe-ndelete
Totul este premeditare oarbă în baia mare
Spital Memento mori Criminalii pregăteau
hățul
Pungașii Copiii sânge fonic
Aș fi vrut să fi fost călău în Evul Mediu
Oboseală Pogorâre de șoim

Pictez **12** iunie

Dnisilla
Astăzi
confirmarea
Fantomei Liber
de o libertate

grețoasă Vizita
ei mi-a făcut
mult rău Sunt
obsedat Nu i-
am suportat
privirea Ea
este în sângele
meu Leacul și
Otrava

M-am născut cu un cadavru înăuntru Când ești
aproape îmi vine să urlu **14** iunie
somnul mă înjumătățește; îmi
ratez vacanța din pricina lui
somnul e plin de viață
Suprasaturație plictiseală sinuzita ca un dop pe
creier
ceva slab, nesincer

Strivit **15** iunie

un efort incomplet e mai periculos decât
repudierea programatică a acțiunii (lenea)
pentru că el presupune dublul abis al
impotenței - al ratării (niciodată n-am putut să
fac asta) și al superstiției (știam eu că nu sunt
făcut pentru asta) trebuie *să aștepți* să ai
destulă putere să termini *when reason is
crippled your instincts are Cod* moartea îți
copiază metodele apoi te înlocuiește
moartea este propria ta imagine despre
tine - convențională, interșan- jabilă, mecanică
the yellow taste of the sea
16 iunie

trebuie să unesc, să fiu acord mi-e scârbă de
trecutul meu mâine e prima zi de vacanță**17 iunie**
poezia este crima originară, în numele ei vom fi
absolviți
filologie sau filozofie
de fapt engleză sau filozofie
unde e mai ușor să iei o bursa în străinătate
nu vreau să văd o carte de critică în fața ochilor
vreau să citesc doar poezie și filozofie
criticii divaghează: literatura despre literatură
nu este încă literatură
nu vezi un om bun
toți te mint
sunt ca avocații
ca-n *procesul* lui K.
te și judecă te ucid rânjind se nasc și mor
tâmpiți
citit 8h din childe harold
the verb is the true constructor and binder
the verb gives the final touch and feeds the
poem with its accent
getting drunk with several oranges
I'm a hedonist**19 iunie**
trebuie să mă țin deoparte de mocirla
sentimentelor
/ don't want to fall back inside myself I want to
remain a frozen volcano
The Void is chaste.
acum un an m-a spart *The Raven*
urăsc gramatica, după cum urăsc logica
Planuri până la 30 iunie

1. Eseu despre primul Cânt din *Childe Harold*
2. Terminat Andler 1
3. Zi Fontenelle (3 cărți)
4. Nietzsche - Considerația inoportună
5. Darwin. Viața și opera

/ love to wake up in the morning not knowing
what's gonna happen next - Jack, Titanic
20 iunie

we cannot survive without physical pain
Ordinul direct trebuie să fie lipsit de
pretext sau de motivație. Sclavul tău trebuie
să ți se supună fără să gândească.

My mother's friend: "lonuț is a nice boy. A
real gentleman. He got sick, he's working in
the summer at his father's factory with the
tractor"

Mother: "Yes. I know lonuț is truly sensible. I
shall miss him a lot."

MF: "He's driving very well. Next year he'll get
his license."

M: "He's quite brilliant." n-am nici un sens
mă simt murdar un duș va schimba ceva?
doar *in absentia* sunt zeul

lumea este un cazan de energii
nu sunt făcut să aparțin, am moartea în mine
și totuși în mine pulsează viitorul

I'm bored with myself and my mean sickness
I wanna get drunk and fuck a sick gipsy whore
a fost o zi ordinară și am trăit sub nivelul meu
mi-e scârbă de amintirea ta, Noapte de
Sânziene

Hell rides me like a cheap donkey
somehow I know I'll be forced to kill

23 iunie

românia - anglia 2-1 cu steagul
prin oraş două experienţe
marxiste: mulţimea, sufletul ei
murdar

la unu noaptea, în fabrica de confecţii se
muncea - n-am să uit niciodată zâmbetele
umile ale muncitoarelor

prăpastia sunt eu Stknives fall from the sky
boală

vreau să mor să termin odată scuipat din
vid în mlaştină

mi-a căzut cerul în creier sunt sufocat înţepenit
sinistru laş**24 iunie**

mă gândesc la moarte ca la una din expresiile
perfectiunii şi sunt fericit că
mor

nu sunt croit pentru viaţă mi-a înnegrit
virtualitatea trebuie să fac curat în mine
să lupt

să ucid, să tai în carne vie sunt furios pe
mine însumi trebuie să ard odată pojarul
ăsta să fiu viu şi să învăţ să trăiesc

revelaţia goliciunii

I can't stand my home anymore, it's no longer a
safe place for me.

Nu mai am nici un strop de iubire în mine. Am
irosit-o toată pe Roxana. Sunt mai aproape de
Satana decât de Satanism. Antihristul sunt eu,

revoluția absolutistă, de necontrolat,
intolerantă.**25** iunie

(în parc)

sunt sabotat cineva îmi tot fură
banii pe cec am 600000 dacă aş
avea 6 milioane, vacanța mea ar
fi mai bună liniște asta-i tot ce
contează

gâlgâie în stânga mea niște gardieni
publici ura mea totală pentru poliție statul
cel puțin detestabil anarhismul meu este
originar, aprioric *Keep the pain close at
hand* Viața este minciună. Nu da crezare
ochilor.

(pe întuneric)

Două experiențe religioase

Strada Victoriei iluminată, vastă ca un
coridor imens, pe măsura mea Și cerul din
noaptea aceasta. Plămâni gri-rozalii ai norilor.
Cer de catedrală, cu toate articulațiile. În
centru sunt eu.

Dintre toate părțile corpului omenesc, cea mai
imperfectă este cea mai des exhibată, fundul.**27**
iunie

Sunt un șobolan. Faithful to a Corpse.

N-am nici un chef de mine. Vacanța asta
nu-mi priește. N-am poftă de nimic. Mă
irosesc Neliber.

May hate keep me alive.**28** iunie

/ can't recall a single happy day in my life.

zile rele, indirecte, fără scop, înmormântate pe
furiș

puroiul vesel ca un glob de Crăciun
strălucirea lui duhnea

Der Faden. Feuersfaden. Lebensfeuersfaden.**29**
iunie

vis premonitoriu azi-noapte

de obicei nu visez: am avut șase luni înțesate de
coșmaruri și viduri mnezice

visul a debutat cu o operație dureroasă la
ambii genunchi apoi eu și M. B., „suflete
pereche“, ne plimbam pe insula morții și îi
explicam ce înseamnă aparența pentru mine,
războiul formelor, Flaubert Shakespeare
Goethe

seara, când m-am întâlnit cu Marius, mi-a
spus că plumbul pe care-l port la gambe -
pentru detentă la baschet - i-a adus numai
necazuri

purta jumătate din greutatea - ca mine - și
ajunsese la acupunctură am întâlnit-o și pe
M - era în galben: am avut puterea s-o
salut zâmbetul ei m-a ars cu fier înroșit

30 iunie

„He began to laugh. 'What's so funny?' she asked.
'Eternity' he answered. 'Believe or not, it's as real
as shit.' “(Huxley, The Island, 1962)2 iulie

*A constant unmoved desire: I wish I were
dead.* urăsc jumătatea de măsură, urăsc
inconsecvența dar mi-e imposibil să mă
concep altfel decât îndoit, alienat, schilodit nu
sunt cel care doresc să fiu cineva din mine mă
trage tot timpul înapoi teama și scârba mea de

oameni mă împiedică să mă impun avem
sigilate în noi o mulțime de instincte comune
de parcă ne-ar fi plămădit însăși platitudinea
mizerabilă grea umanitate inacceptabilă *as*
I always I need a star

I have no friends no one to talk and maybe
I deserve none I hate myself more than
anyone else I shall cut off my face, rip out
my eyes and puke my soul Truth is
something I can never have

Pentru prima dată în viață îmi dau seama
că prezentul e minciună. Doar viitorul mi-e
judecător. Prezentul e ignobil, de aceea
trebuie să evoluez.

Trebuie să mă ajut pe mine însumi. Nu
pentru cel care sunt, ci pentru 1999 și
Antichrist.

Byron, Goethe, Nietzsche, Cioran,
Schopenhauer, Huxley, Joyce, Huxley, Beckett,
Emerson, Poe, Rimbaud. These are my only
relatives. I'm a stranger to the rest of the
human race. I'm the essence of nothingness. A
desert, a vanishing point, a myth.

Să urc treptele. Să dovedesc triadei că sunt
vrednic.

Esențele. Cel mai important proiect din această
vară. Vreau să-mi ard manuscrisele. Excepții:
Marea.

Cap. 1: Nietzsche. Cap. 2: Schopenhauer.
Cap. 3: Eminescu. Cap. 4: Cioran. Cap. 5: Eu.
m-am săturat de trecut și de

falsele lui promisiuni, de copilării
poate regăsesc feeling-ul din
Șobolaniisă ard și *Caietul*
Roxanei. Ridicolul mă împiedică
să respir, cât îmi urăsc trecutul
aș comite orice crimă împotriva
lui scriu degeaba mă irosesc dar
mai ales exagerez

4 iulie

(Beethoven, Simfonia Nr. 8,
Allegro vivace e con brio)
Trebuie să mă închid și mai
tare în mine aspru, sever,
sobru, liniștit, rece

5 mai (Sălaș)

Mahmureală. Stare de grație. O înfrângere
te poate ruina. La fotbal am renunțat acum doi
ani. Azi, eșecul final.

N-am urinat de 24 de ore.
Plictiseală, febră, păcăgînire.

Durerile nașterii, îmbătrânire. Jumătatea
de măsură controlează ființa. Scuipe cuvintele.
Nu există relație. Gândurile consecutive îmi
provoacă greață. Obsesia are un singur nume,
o singură mască.

Jucat prost fotbal. Nu prea sunt în formă.
Orgoliul mă ține în afara relațiilor
concurențiale. Lumea va crede că sunt
complexat, într-un mod ciudat, absurd, chiar
mă simt ratat, complexat, dezlipit de întreg. Aș
vrea să strălucesc, în schimb mă fac de râs.

Puțin a lipsit să nu lăcrimez.

La sat sordidul e rege.

Ar trebui să gândim mai mult cu instinctele. Instictele sunt suflet, cheag, centru, esență, absolut, completitudine. După ce îmi analizez senzațiile negative și mizeria intimă, după ce am terminat cu „mine însumi“, am senzația că am sărit o treaptă și sunt liber. Ușor excitat, înviorat, lipsit de inhibiții. Să nu răcesc, să cer la masă un ceai.

Teama de alienare. Trebuie s-o depotențez, să merg până la rădăcina răului.

Servitorii se mișcă și fac gălăgie. Furtuna m-a trădat. Vreau să merg mai departe ca Goethe. La fotbal am avut micul sentiment că sunt nimeni.

Limba română este o cloacă, engleza - un ocean.

Cu româna mă simt zilnic pus la zid. Trebuie să fii monstru ca să devii poet în literatura noastră. Eminescu este din păcate un spirit fără destin la nivel european.

Sterilitatea celorlalți. Nu gândesc, nici măcar la nivel formal. Inutili, umili, sărăcăcioși. Îngenuncheați, sclavilor!

Depart.

Sunt Singur.Unic.

Izol.

Cain, Antihristul, Fiul Negru și toți ceilalți.

Mediocritatea excită masele, polifonia zemoasă deschide calea celor mulți, se caută

tenori. Din punct de vedere profund uman, idolul este un cârnat, un chelner-șef, un păpușar. Acordul, treptele, contrapunct, dezmoștenire. Căile Naturii sunt nebănuite. Dar natura nu este scopul final. Goethe și-a automutilat destinul, eșuând în natură.

Fericirea nu mă interesează, am nevoie de o emoție estetică superioară. De un extaz care să facă posibil începutul, a doua naștere. Am nevoie de o stea, nu de o cale. Ceva nobil și extramundan. Ceva care să-mi scape tot timpul printre degete. Paradoxul eroic: mai bine disperare decât plictiseală. A doua naștere presupune tăcerea neagră, divină, a sinuciderii. Completitudine = chin. Revelația e ruptă din altă lume, genială e doar sărbătoarea indiferenței. Sunt fiul extazului, completitudinea vrea să mă adopte.

Am să-i ucid pe toți. M-am născut fără rival.

Dacă n-ai febră, dacă nu te ține în palme inspirația, ești găunos, absent, tembel. Afectarea pute. Am fost de prea multe ori nefiresc de pompos.

Nu trebuie să exagerez cu autodafeurile. *Caietul Roxanei* nu prezintă nici un pericol pentru mine. M-aș răzbuna mai mult pe mine decât pe Roxana. Să las anii să treacă peste el. A-l arde ar însemna, cu toate acestea, s-o ucid pe Roxana.

Mai am trei luni până la 18 ani.

Triada nu-mi pare un câștig. Presimt și astăzi

rombul.

1. ești indiferent
2. implicat
3. scârbit tragic

Rombul Supradiferenței? Deocamdată sunt obscur.

Singura normă morală, legea de aur, este să te supui instinctelor. Să faci tot ce-ți dictează. Să nu te oprești la om, la mediocritate, la normă. Legea meacontra legii.

Mediocrii sunt carne de tun, oițe, Egmonți. Trebuie să aflu dacă am stofă de Călău. Mai mult, trebuie să învăț sugestia.

Spaima celorlalți îmi face poftă.

Am să le beau sângele.

urăsc apostroful

Sunt obsedat de cunoaștere, cunoaștere până la purificare. Există două moduri de a te raporta la tine:

a) cunoașterea-până-la-scârbă. Templul indiferenței active, contrapunct resentiment.

(Nici nu știu cum se spune *romb* în engleză. Trebuie să joc teatrul rece al furiei.)

b) analiza ridicolului.

În iulie 1997, am avut bizara revelație a incompletitudinii triadei (înainte măcar de a o înțelege) și am folosit strania, suprema figură a rombului într-o planșă care mi-a fost inspirată de un coșmar. Pentru a desemna ceea ce înțeleg eu astăzi prin *monstru* (traducere *om*) (traducere secundă

subcomplet), am folosit atunci termenul de *epigon*. Planșa la care lucram (era a doua sau a treia din acea seară) se numea *Mâna Morții*. Subiectul ei îl constituia eșecul filosofici (=EU) de a transforma inteligența pură (=Geniu) în aliata sa. Cu alte cuvinte, vrajba dintre mine și viață. Mâna, pictată cu un alb cleios, eșuează la marginea prăpastiei, nu poate să transgreseze granița dintre realitate și REAL. (Trebuie să revăd *Pointbreak* și *Memento mori*.) Rombul pe care încercasem să-l schițez în prealabil (și care mă urmărise subconștient de multă vreme) era o figură pe care astăzi aș numi-o incompletă. La un moment determinat, una din laturile rombului se zdrobea, se rupea. Nu mă simțeam bine, a patra latură mă respingea. Astăzi, când triada redevine romb, prima mea viziune prinde trup: rombul e realitatea supremă, clipa ruptă de zi, flacăra care respinge eternitatea.

nu există geniu fără să existe
viață
geniul este acordul indiferență
trup
seninătate
geniul este
dezacordul
furia a doua naștere
geniul este furtună, revelație,
revoluție
geniul este suprema
armonie între trup și suflet
asta înseamnă să-ți trăiești filosofia
să găsești motive pentru contemplare în
realitatea imediată a trupului tău
astfel,
geniul este muzica supremă

schimb o armonie cu o dizarmonie, schimb o
armonie cu alta

astăzi am avut pentru prima dată revelația
fizică a geniului meu

revelațiile clipei sunt întotdeauna fizice
când presimt alienarea, am să învăț să privesc
geniul este nebunie - deci sunt viu

nu mai sunt om - deci exist

sunt mort și viu

sunt

sunt

sunt

sunt

sunt

sunt, cred

trebuie să pictez rombul trebuie să aștept
momentul

am s-o fut cândva și pe R. dar asta nu mai
depinde deja de mine pentru a învăța

armonia, trebuie să îmbin nuanțele pentru
a exprima nuanța, am nevoie de regres de
aceea Apollo este un criminal

ochiul să prindă viață - indiferența

presupune putere, obiectivitate, virtualitate

Moartea este lumina

Sinuciderea are înaintea de toate ceva feminin. **6**
iulie

Responsabilitatea nebuniei pe umerii mei
nimeni să nu mă bănuiască soluție toți să
orbească eu să mă țin de unicitate să nu
pomenesc nimic de foc *să mă pome* să nu

pomenesc nimic de foc

să ascult tăcerea să mă orientez pe întuneric,
muzică, liniște

am început să visez ca o felină visul este răul

Burn the past tomorrow it's new bom
awakening

Foc de rămas bun nu mă implic de astăzi
trăiesc ca un zeu

Roxana e singurul meu inamic.

New Born

Simeria, o gară extraordinară. Nu intru în
detalii. Vatmanul m-a amenințat. O oarecare
plictiseală, un flirt. Nici un semn. Sunt scârbit.
Divaghez. *Der Faden*.

nebunie marea vijelie cneaz

nu sunt corect cu mine însumi formele trec
trebuie să-i pun la punct m-am săturat de
lebede zimții și zgomotul acesta este ultimul
text trebuie să-mi joc perfect rolul totul este
nou pentru mine emoția este un elixir inima
mea un șarpe totul este nou acest ținut
nesfârșit un ocean de întuneric autosugestie
elixir marea de întuneric și spasme sfârșitul
acesta acesta acesta, toți stau la pândă, toți
sunt vânători, nimeni ca mine nu vreau să am
nimic de-a face cu rasa umană pentru cei
interesați de Triadă, sunt în prima linie a
cunoașterii a scrie cu răutate perseverență,
îndărătnică a scrie cu indiferență armonie
inteligența extensivă zece zile de liniște un
ocean de necunoaștere în față

sunt silit să rămân liber asta se numește
explozie inima mea este o viperă nu vreau să
fiu întrerupt de nimeni n-am să iau de data
asta pauze am să-i sperii dacă mă întrebi de
ce sunt silit să păstrez tăcerea ba nu am să-ți
spun mai târziu

vara iad infern cu stele pietre nebuloasa
de păduchi mere pădurețe rațiune suc de
portocale cu pulpă ai mai multă încredere în
tine aceasta este sfârșitul sfârșitul sfârșitul
excitat ca o pulă dau totul pe față berc cheag
sterp ridicol de ce pentru că în față am
neantul *pentru că lumea noastră are ceva din*
viziunea oferită de prima pagină a unui
almanah ne simțim asta-i tot trebuie să rămân
indiferent ești o curvă o neliniște odată cea
mai liberă poftă carnală acesta este adio mă
duc să-mi cumpăr tihna să ucid să fac ce
doresc nimic nu mă mai sperie trebuie să trag
ultima concluzie nu vreau să mă opresc emoții
extensive transcendență obiectivă experiența
se deschide ca un izvor de vulve luxuriante
sunt un strigoi un demon un imbecil total dar
viu

îmi place să sufăr nu-mi place să sufăr
de astăzi spun nu de astăzi spun da
de data asta trăiesc
plictisit plictisit plictisit
am de ales între inima morții și prefăcătorie
moarte adio
emoțiile vor fi și mai intense

voi muri voi trăi voi muri voi
trăi
haide s-o facem și pe asta mă rog,
nimic nu prea contează contează
a început furtuna norii sunt teribil de grei
pogorâre ciur electric ce fac eu de-acum
înainte seamănă cu delimitarea teritoriului
sunt liber nesfârșit de liber între prostie și
indiferență mă rog
nici măcar acest final nu e intens nu mă
interesează nimic
de fapt ce regret - aici e buba, n-am nici un
regret
inertă
ne joacă
Feste
ce știu ceilalți despre tot
pace cu mine
simt
simt
simt
noua dimensiune își cere drepturile de data
asta chiar trebuie să plac lumii să-i fie frică de
mine a început să plouăe trist
îmi vine să plâng, îmi pare rău
am control asupra trupului
trebuie să-l găsesc
ultimul cuvânt e moartea
ideal ar fi să-mi fac din aparență un idol
sunt liber
ce să-i faci

între ipocriți trebuie
să devin rege
exagerez
dar n-am să nu mai
cred solitudinea îmi
va fi deșert sordiiiiiiid
am să mă dizloc în
inteligență trebuie să
învăț să comand acum
să ne scoatem măștile
să sugeți puia
mă rog mă rog mă rog
mă rog capcana capcana
capcana capcana

să le ofer celorlalți un subiect numai
capcana capcana
bun pentru bârfă
capcana ca na
ai puțină încredere
mi-e scârbă de voi toți
vă fac să-mi sugeți puia hai
că mi-e scârbă liniște
ascultă liniștea

1. fiecare frază este un pariu să rămâi în
viață ceea ce mă ucide trebuie îndreptat

2. din fiecare om
exhală doar trupul
așteaptă

nu mai exagera

3. vreau să mă simt bine

4. oricât de prefăcut ai fi, există totdeauna

cineva care să te egaleze

5. începe un fel de crimă convenabilă. **Death and Decay** (1-40)

Ziua 1

sunt mort

ceilalți sunt doar fantome și eu trăiesc
mort în halucinația mea dacă aş avea un
scop în viață, aş fi mântuit
dacă îți faci un scop din mântuirea

celorlalți, atunci ești nefericit și singur ca Iisus
limbaj codat - așa trebuie să arate muzica mea
sfârșit de ființă, sunt de acord
dar unde a început totul?

anamneza, ca de obicei, ratată

Nihilist - christlich sein (Nietzsche)

cum poți să trăiești într-o lume în care nu te
recunoaște nimeni?

eliberarea este o sabie cu două tăișuri
atunci când te deposezi, îți pierzi și
identitatea

eliberarea este sfâșiere și numai cel care s-a
întâlnit cu moartea poate să aprecieze deliciile
carcerei

(pentru că moartea seamănă cu eliberarea)
rezonanță morfogenetică: ce-a simțit primul
șobolan care a siluit lanțurile labirintului?

Sein und Zeit: a fi și a fi timp *L'Être et le Néant*
to be or not to be dacă ești mort ești
mai presus de ființă Tyler Durden ...

Louis ... Tristan cum măsoară timpul în iad?
există timpul lor și există timpul meu timpul
meu e gaura neagră
sunt singur într-o lume pustie, sunt zeul
care îmi dictează iluziile *Manfred Unbound*
Act i: Corul vrăjitoarelor. Captura lui Manfred.
Satana și Manfred;

Act 2: Manfred crede că înnebunește. Manfred
întâlnește Șprițul cel bun. Act 3: Manfred învinge
moartea și iese din iad.

(demonii - spirit colectiv; Manfred - foc și
lumină) sunt atât de sedat, încât acum n-aș
recunoaște-o nici pe mama clasa dementă de
aerobic: pacienții dansează eliberați pe house
(Rusu, Vaida, Simi)

I'm gonna die, Annie
and that means nothing to you

I wanna die as your bullet-image dies in my
brain

parafrază: purposelessness leads to the
frightful guest, called nihilism

chestiuni de rezolvat:

- de ce nu am chiuvetă în cameră;
- întrerupătorul e în exterior;
- mizerie la baie;

- de ce nu sunt prosoape curate.

A Beautiful Mind

13.10.1980 *Physical*

13x10x1980 = 257400

Ip. 0), (1₁ 2 → 0) ⇒ (1₁ → 1)

257401

patterns: A₁ 257.401; A₂ 25.74.01 A₃ 2.5.7.4.0.1.

DcD A₁ = 0₅1₆2₁4₄7₃5₂

Ip. $\sum_{b=0}^5 = 0^5 \times 1^6 \times 2^1 \times 4^4 \times 7^3 \times 5^2 = (0 \times 1) + (7^3 \times 4^4) + (2^1 + 5^2) = 0 + 37 + 12 = 0 + 10 + (1 + 11) = 0 \wedge 10 \wedge 1[\wedge 10 = 0110$

1101 **∞**

1001 **∞**

0110 **∞**

∞ reason 0110 cardinal

∞ realisatio 1101 stabilizer

∞ process 1001 focus

∞ source 1011 soul

The code:

0₁ 01₁ 1

0₂ 11₂ 0

0₃ 11₃ 1

Monday = day 8 = zi nouă = 8=9; Nr. 8 = 1011.11.11.1

Transliteration 8: 100101011 Ip. 1: 100101011 = 11
ianuarie 1001

Desc. 4 = elemental = Nr. 4 = 2² = γνῶσις + σοφία **∞** **∞**

Ziua 2

orașele sunt doar puncte pe hartă - Broch

cum să măsoar zilele, când singurul punct de
reper este șinele?
cum să măsoari timpul atâta vreme cât ființa îți
este atașată la timp?
ființa este timp
și timpul este Dumnezeu
la deschiși - deja sunt în purgatoriu
they won't break me
they won't break me
they won't break me
Resist!
they won't break you
viata este o înscenare de gust îndoielnic și zeul
regizor mă manevrează ca pe o javră

Ziua 3

met Cabi, Simi < Bogdan
I am not alone but who else is like me?
lost time perception
I have an enemy in my room
sunt încoronat cu spini
„the servants have the power“
/ will be me even if this is terrifying
subiectul este Dumnezeu absolut, pe când
celălalt e fantomaticul semn de întrebare lipsit
de sens

Ziua 4 (Ziua morților)

un dumnezeu atât de eu că ți-e teamă să-l
privești din oglindă

sedat, dar întreg
forța mea se va descătușa
revelația că sunt Ultimul Om viu și
ceilalți figuranți și decor o piesă
regizată de un Tată idiot în care eu
sunt victima sunt în mormânt
sunt? nu sunt? scop? ce scop? îmi trebuie
un sine, un adevăr muzică? ce muzică? *nu
mai mă simt* luptă! rezistă! zilele trec distrase
te gâdilă pe șira spinării zilele trec deșirate
zile goale zile pline

ceilalți oameni - fantome inventate în
grabă isteriei golite de chin, tușe lipsite de
sens și inversul oricărei forme de *a fi* este
timpul lor și timpul meu timpul lor arată 1,
ceasul meu arată o „time is on my side, yes it
is“

de ce paradisul acceptării trebuie să coincidă
cu nebunia?

Ziua 5

între 8 și 9: tratament, vizita, mic dejun
o comedie regizată de un Dumnezeu care
se zbate în cătușele trupului „*never refuse
an invitation*“

a lupta în rezistență este modul prin
excelență eroic de existență însă ce facem
când se termină războiul?

din punctul de vedere al nebunilor, sunt nebun
- asta ar trebui să mă facă mândru
„ive all come in from the cold“

Bertrand ... Baudelaire ... Rimbaud
informație utilă: tura se schimbă la ora 14
spitalul de nebuni - inerție, tridimensiune,
spitalul de nebuni de aur sanatoriu deschis
doar pentru mine un coșmar din care te
trezești în altul
spitalul de nebuni - unde lipsa de scop
devine dorință de însănătoșire unde vodca
se dă pe sub mână și țigările sunt
considerate aur spitalul de nebuni -
nimicire închisoare nu simți școala decât
după extaz

există o conexiune intimă între mediul ambiant
și ego, dar din nefericire pentru viitoarele mele
victime, eu sunt Emițătorul

sunt ne-bun și locul acesta nu face decât să
accentueze ce e mai rău în
mine

din locul acesta poți ieși doar prin *wit* - am
nevoie de un plan

/ see the moon and the sun at the same time
„Napoleon a purtat război de dragul războiului.”
(Proudhon)

Ziua 6

lumina neagră mă supraveghează ca o
lanternă demonică ***îmi bate ceasul, dar e
ceasul lor și eu nu recunosc secundele
umane*** teama de element, teama de
virtualitate teama de ceea bătrânul din
Königsberg numea lucru în sine teama că n-ai

să te schimbi nici dacă vei avea o relație
personală cu moartea

seceta îmi convine

**în fond sunt fiul deșertului și luna -
cadavru albastru - mă știe** un regizor

imbecil care seamănă cu mine și îmi
anticipează mișcările evadez în coșmar
dar coșmarul sunt eu, partea cea mai
rezistentă din tine ar fi trebuit să fac sex
cu maimuțele de mic să-mi las părul din
nas să crească să fiu mai puțin decât om
din clipa nașterii mele

evoluția este o greșeală - n-am învățat nimic
din ce câinii de educatori mi-au inoculat cu
indulgență satanică vreau să mă întorc la
origini să smulg ochii bestiei să mă lăfăiesc în
prc-ul perpetuu al istoriei să nu existe nimic
altceva decât ruine nebune **și eu deasupra lor
să mă îmbăiez în flăcări**este anul 200006
(două mii zero șase) și nu mai există nici un
animal sălbatic

doctorii mă îmbolnăvesc gândesc, deci
orbesc

m-am trezit în anul 200006, m-am trezit în
infern; primul cuvânt care mi-a venit în minte a
fost *sfârșit*

o parte din mine trebuia să moară - a murit
surplusul de moarte sunt mort deci exist,
sunt deci sunt nimic himenul Iadului mă
așteaptă
prăbușirea mea e moartea unui scafandru

care nu mai poate face față presiunii
a existat întotdeauna moarte și a existat
întotdeauna eu există un hedonism al
prăbușirii pe care-l cunosc din interior
oamenii mă dezgustă, sunt licurici negri
oamenii sunt fantome ce pătrund ca piaza
rea în irealitatea mea cel mai urât memento
- acest caiet ***în iad oglinzile sunt alterate***
scriu fără să văd, ca un orb depozitat de
sângele luminii sale timpul meu e fiu de
rege
capacitatea de introspecție suplinește la mine
spiritul de observație - al treilea ochi este mai
puternic ca cei doi externi
ar trebui să ard acest caiet și să renasc,
biciuindu-mi sufletul
oamenii sunt insecte imbecile inconștiente de
moartea lor
rest
rest
RIP
top 5
5. metallica- I
disappear 4. system
of a down -
spiders3- marilyn
manșon - long hard
road 2. limp bizkit-
take a look around
1. eminem - the way
I am Radio Gestapo:

91.2 MHz

Ziua 8

crucificați-l pe șarpe!

Ziua 9

visul lui Manfred despre iad

„scrie cu propriul tău sânge și vei
vedea că sângele tău e spirit“ cine
sunt eu? altcineva

purgatoriul e mai rău ca iadul pentru că
iadul este *Ground Zero Chaos AD* unde nu ți
se mai poate întâmpla nimic

n-am nimic de spus pentru că nu mai
există cuvinte *Schwehrlufi* - inversul
grației

sunt ceea ce puneți în mine un monstru un
nimeni un zero un câine perna pe care îmi
adorm gândurile este simbolul existenței dacă
aș fi președinte, marșul funebru din Simfonia
a Treia ar deveni Imn național

I fucking hate pills

„*life is a lesson you'll learn it when it's
through*“ singura diferență între mine și un
geniu este că eu sunt nebun căderea sau
povestea morții mele: 1 A 2 B 3 U șamd. ca să
nu înnebunesc mai mult decât este necesar,
m-am decis să înregistrez ce se întâmplă prin
cameră:

18.32 Levi iese.

18.33 Liviu se fâțâie. la o carte, o răsfoiește.

18.34 Levi se întoarce. Își ia de mâncare.

18.35 Levi mănâncă. Liviu se prefacă
cititor... Istvan se ridică și cugetă dacă să
deschidă ușa.

18.36 lese chiar. Liviu deschide radioul.

18.37 Levi mănâncă foarte scârbos. S-a întors
Istvan.

18.38 Istvan se uită invidios la mâncarea
scârboasă a lui Levi.

Există un grad de toleranță a iubirii peste care
doar îngerii pot trece. Cât de multă dragoste
suportă? Obiectele se pot deteriora din cauza
dragostei. singura metodă de însănătoșire este
imorală: să-ți expediez! boala în celălalt

dă-i cezarului ce-i al demonului

oamenii tind să-i judece pe ceilalți după
propria lor mizerie morală

mesaj către națiune: Imbecili Retardați JOȘI

mi-e scârbă de voi, șobolani silnicii
mi-e scârbă de cuvinte; cuvintele m-au lăsat fără
cuvinte Ziua ii

sclavilor! singura modalitatea de a evada
este să expiri nepăsare, optimism și lipsă de
interes

„ochii dureros de stinși ai omului dionișiac”
peste mormântul morții am să presar graal din
venele mele aride Ziua 13

werther, do it your own way

Ziua 17

totul pare fals

scena este emblema vieții

și eu sunt regizor, actor și satir
călău și victimă
eu și eu și eu și eu
Levi a înnebunit *complet*.

Nu moartea este supărătoare, ci viața moartă.

Ziua 18

they won't
break me they
< me
the doctors are keeping me sick
lumea tot nu există; singurul mod de a face
viața tolerabilă este de a te strecura printre
paradoxuri

Ziua 19

mi-e teamă să trec prin poartă
dacă prețul unei căsnicii este compromisul, atunci
mă abțin Drusilla, ai mai câștigat o dată toate
poemele mele s-au adeverit Ziua 20

trebuie să mă culc, s-a dat stingerea
„nebunul este energie în stare pură”
Marla Singer = Roxanne?

mai am o lună de ținut ghipsul, chiar nu
mai am cu ce scrie, trebuie să fac apel la
gestul rimbaldian al lui prospero? **în**

România week-end-ul începe joi alles ist

Träumerei Al: Nici n-am chef să scriu.

A2: De ce scrii atunci?

Al: O întrebare pentru Neant?

A2: O întrebare pentru tine.

Al: Dar cine sunt eu?

A2: NU mă întreba pe mine. Eu sunt doar o iluzie din mintea ta, o proiecție a sinelui. Întreabă-ți eul, întreabă-te pe tine!

Ai: Adică eu este tu? Eu ești tu?

A2: TU ești adevărat doar în tine. De ce încerci să te autoalienezi?

Al: Pentru că trăiesc la înălțime și trebuie să mă cocoșez ca să te văd, ca să văd ceva!

Al: Am rămas singur. De ce își bate joc lumea de mine? Care lume? Sunt doar eu...
revelația puterii mele este menită să mă înnebunească.

- nu înțelegi natura necesității?

- nu!

- a fost inventată ca să umilească!

after minutes of sighing, Istvan whispered
but he should have shouted: "Madmen write.
They do not talk." Istvan is the Sphynx.
Compared to him, I am a fake.

I was 16 in 9661. / am 20 in (year) 7.

Ziua 21

cine sunt eu? brusc o întrebare care și-a pierdut sensul, sunt poetul fără poeme, zeul dezlipit de sfinți sunt o umbră pe-un perete, sunt un diavol cu ochi stinși singurul mod de a ieși este să-mi trădez conștiința, ies oricum, aș

vrea să țin 23 de ore din 24. aș vrea să vreau,
aici e iadul muzical și olfactiv, ceilalți oameni -
oare nu sunt ei dejecțiile mele? durerea
radiază, radiez durere, ospiciul eînlauntrul
meu.

dacă până acum timpul s-a măsurat
pornind de la AD, de-acum se va măsura în o,
cel mai pur etalon posibil.

lugos sughiță. Orice, dar
nu te beși, fosilă vie. cred
că ăștia pun diazepam în
mâncare.

adevărul este la secția închisă, infirmierii
sunt făcuți din aluat antiuman, inamicul este
în alb. aici sunt trei reguli: să mănânci, să-ți iei
medicația, să dormi.

când inamicul spune „acum“, tu să-ți spui
în gând „atunci“, nu-mi convine mâncarea de
spital... intestinele mele protestează...
pârțurile împânzesc camera cu aura lor
perfidă.

19.26. schimbul, ai cam întârziat, Mariane! și ce-ți
suflă micii în urechea mea. îi răspund cu o bașină.
undercover.

Ziua 22

Liana rules. Just remember that.

Ziua 23

aș fi vrut să ucid omenirea în luptă corp la
corp. au fost doar zile cu Oana și zile fără ea.
azi a fost a șasea zi fără ea. *standing with the*

knife in my hand in front of the mirror on my 20th birthday.

to be or to have, that is the question.

Biography:

1996 - Roxanne. 1997 - Angry. 7998 - Mad.

Ziua 24

/ miss Liana.

being alive is a thorn in a rose's mouth.

„razna au luat-o cu toții/ și voi ca tonții nu observați“ (omul cu șobolani) cine sunt eu? cel care va fi!

mi-e foame și îmi pare rău că n-am mai cerut o porție. țiganul (unul dintre ei ce! care a fost brutalizat de gunoier) a zis cd md face ginere.

sunt șeful salonului, nimeni nu mișcă în prezența mea. și aș bate și doi infirmieri dacă n-aș mirosi o mituială de externare. Istvan se plimbă prin cameră de parcă ar fi Maximus înaintea luptei, spre deosebire de el, rânjește cu lacrimi și își freacă palmele până la băătăuri, mai are un gest la fel de obsesiv. își strecoară două degete drepte în gură, căutând ceva între dinții lui mari, stricați.

că am o boală e cert - dar trebuie să stau după gratii ca să fiu tratat? psihiatrul este un zeu care adoră puterea și trăiește din focul zâmbetelor tale umile.

dacă nu mor azi, am să-mi transform toți antecesorii în pre-epigoni. nu e nimic mai

deprimant ca externarea unui coleg de cameră, te gândești: „*This man will see the free sky tonight and you will still be here, drowned in your half death and your lazy subconscious*” plictisit până la imbecilizare.

prietenele prietenei tale sunt epiderma unui ambalaj, timpul în purgatoriu se măsoară în vise. mereu îl visez pe Felix, cel pe care l-am ucis.

Ziua 26

urăsc acest loc. eu am evoluat și ospiciul a stat pe loc. o parte din mine va muri pentru totdeauna aici. eu - nul

schizofrenul genial, boala este monstrul său. boala îl apropie de om, pentru că schizofrenia (în sub-animalitatea ei) smulge tribut zeului interiorității. schizofrenul genial este geniu și din perspectiva bolii sale. boala (demonicul) îi oferă - prin chin - material de reflecție. Schizofrenul obișnuit este un zeu fără zeitate, adevăratul caz tragic, adevărata glumă și adevăratul pariu, el poate deveni genial prin însăși natura bolii sale, dar nu prin calități interioare, nu există geniu, ci doar iluzie ce se interpune între schizofren și realitate, mi-e somn. e frig. totu-i trist, așa trebuia.

Răzvănel, du-te și fă-ți lecțiile, altfel vine tata și te curentează la curl oamenii put sau miros după cum e cazul. Levi a tutun și a pastă de dinți ieftină, lugos a împutăciune

pre-muribundă, Istvan a rahat proaspăt și cel care-l vizitează a mizerie morală, luciditatea e mai dureroasă ca halucinația pentru că îți relevă esența nimicniciei tale.

/ don't like people but it's a deeper hate between my ego and my self. I hate Cod but if I loved Cod, I would make that the deepest secret, my most silent prayer.

schizofrenie enciclopedică (diagnostic pus de Levi)

sunt lucruri între spitalul acesta și mine care mă vor despărți mereu de lume.

even if you make me dead I can wait
and my time is hate even if you make me
mad I can wait

and this wait is hate even if I make you sad you
still breed

o zi bună, a trecut ușor. două cafele și un pachet de snagov, cam mult pentru inima mea. tahicardie ușoară.

Ziua 28

cineva intră în cameră, e rezidentul
supărăcios! afară din jurnalul meu...
plictisit până la rană

vin de la masă. supă acceptabilă și ceva suspect,
combinație de ciulama, cartofi fierți și pipotă, bine
că nu știu ce-a fost.

Ziua 30

am nevoie de simț de observație în dauna
profunzimii mele supranaturale.

toată viața mea va fi un caiet, unul
singur.este în nebunie mult geniu, dar există și
alte zone din care aș putea să-mi extrag
esența.

cine se implică sentimental pierde șansa de
a fi obiectiv, dacă ești obiectiv până la rană
(conștient-până-la-greață), ce mai poți savura?
aș prefera să fiu un analist rece, decât să
decad în ochii mei. aș prefera să fiu deasupra
peisajului, decât să fiu peisaj.

exorcistul e un fizician, lăcomia e viciul cel
mai detestabil.

cum să pedepsești lăcomia? mai important este
să te vindeci de ea.

lăcomie -* dorință -> teamă

lăcomie = minus de ființă = moarte

o lună aici e cât un an dincolo, am pierdut un an.

nu există probleme mai grave decât pierderea independenței.

frica voastră e cămașa mea de forță.

sunt prins între două închisori: spitalul de nebuni și societatea voastră scârboasă.

Annie e singura femeie care m-a înțeles, și ei nu-i pasă de mine. nu suport lumina pentru că lumina e indiscreție noaptea mă redă pe mine mie însumi

îmi curge prin vene Macbeth și marșul funebru din Eroica. mă gândesc să mă duc la închiși de bunăvoie.

dacă viața este moarte e posibil totuși ca moartea să nu fie viață moartea este viața secretă, ascunsă, adevărată, v. Böcklin. cum am să adaptez când ies? cu cât stau mai mult în carceră, cu atât mi se pare mai convenabil să-mi închei aici meseria de a fi.

sunt un pod între două prăpăstii sunt două prăpăstii imposibil de unit printr-un pod nu suport decăderea mea într-o lume în care fantomele mă

împresoară Ziua 32

în orice caz, mai devreme sau mai târziu, aici am să-mi pierd mințile să fie Guy Ritchie pseudonimul lui Tarantino?

Ziua 33

când pierzi simțul timpului
intri în gaura neagră / *like*
interviews but I love

drowning

SMG mi-a scris că îi pare rău pentru mine
că nu m-am sinucis căutăm extraordinarul
când tocmai simplitatea este esența, visăm la
nori când ar trebui să culegem flori și spini.
celebrate what? hunger celebrate whom?
sharks and fucking liars? celebrate why? I can
read your smiling lips Disaster!

near-death experience pe drumul cu
ambulanța de la BM la Cj. *abducted by aliens*
feeling + memory loss + astral light,
important a fost că am rezistat, nu m-am lăsat
dus de val. / *avoided death by will.*

the man who escapes time is mad. the man
who escapes alienation is self- alienated. the
man who escapes tech is an element.

F = ma. if a = 00-1 then I can beat Shaq.

Cod surrounds me like a prison and I
shiver like a cell.mă doare ochiul stâng, când
eram în faza acută era să mi-l scot pentru că
credeam că e ireal.reintegrarea socială este
posibilă mai ales în zile pustii când gerul
alungă omul.

am fost răstignit împreună cu el l-am
sărutat pe buze când focul din el trecea în
altul l-am sărutat pe buze în timp ce-mi
spunea Satana i-am otrăvit limba rânjind nu,
Dumnezeu!a intrat cineva și s-a interesat de
Pintea. am tresărit, ca Don Juan de Marco am
și eu mitul local preferat.

cum să te descurci când îți este pervertit însuși

instinctul de a fi? cineva păcătuiește față de tine și apoi te cumpără pentru a-și pansa vinovăția.

Ziua 38

după orice somn, trezire, după orice criză, somn.

scopul zilei: să găsesc un scop.
mă simt ca și cum mi-ar fi fost spart codul.

Ziua 39

Mai sunt 48 de ore până la eliberare.

Ziua 40

dacă te convertești la religia mea, trebuie să calci peste cadavrul unui zeu